

眠りの森 ป่านิทร

สี่สัปดาห์
หยาดเหงื่อ หยดน้ำตา
และความตาย

อิงาชิโนะ เคโงะ เทียน
อิศเรศ ทองปัสโกว์ แปล

ป่านิทรา 眠りの森

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ฮิงาชิโนะ เค็งะ เตียน
อิศเรศ ทองปัสโนว์ แปล

ປາມິທຣາ

บทที่ 1

1

ฉันได้รับแจ้งว่า ฮารุโกะฆ่าคนตาย
มิโอะกำหูโทรศัพท์แน่น ขบกรามกรอด หัวใจเต้นรัว ขณะเดียวกัน
หูก็อื้อ

“ฟังอยู่หรือเปล่า”

เสียงอื้อของคาจิตะ ยาสึนาริดังมาจากหูโทรศัพท์ น้อยครั้งที่มิโอะ
จะได้ยินเขาพูดอย่างท้อแท้เช่นนี้ ปกติเขาเป็นคนเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ
อยู่เสมอ

“ค่ะ” มิโอะตอบ แต่เสียงนั้นแหบพร่าเหมือนเสมหะขึ้นมาจากคอ จน
ต้องกระแอมไอ ก่อนจะตอบใหม่อีกครั้ง “ฟังอยู่ค่ะ”

คาจิตะเงยไปครู่หนึ่ง ได้ยินแต่เสียงลมหายใจแปรปรวน เป็น
ความเงิบประหนึ่งว่าอยากจะบอกเล่าสถานการณ์ขณะนี้ให้ชัดเจน แต่

ก็พูดไม่ออก

“กลายเป็นเรื่องใหญ่ไปแล้ว”

เขาเอ่ยขึ้นมาหลังจากนั่งเงียบไป “แต่คงไม่ต้องเป็นห่วงหรอก มันเป็นการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมายนะ”

“ป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมาย...”

“ก็ใช่ล่ะสิ เพราะงี้เธอถึงได้ไม่ผิด”

มิโอะหุบปากเงียบ พยายามจะใคร่ครวญในสิ่งที่เขาพูด แต่สมองไม่ค่อยจะยอมแล่น มีเพียงภาพใบหน้าของฮารุโกะผุดขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่า คางิจิจะพูดเสริม คงคิดว่ามิโอะจะไม่ตอบอะไรกลับมา

“อันที่จริงมีขโมยบุกเข้ามาในที่ทำงาน เธอก็เลยปลั่งมือฆ่าเจ้าหัวขโมยคนนั้นไป”

หัวขโมย มิโอะย้ำคำพูดนั้นซ้ำๆ ในปาก แต่มันไม่ยอมเข้าหัว

“เอาเป็นว่าเธอมาที่นี้ตอนนี้เลยได้หรือเปล่า แล้วจะค่อยๆ เล่ารายละเอียดให้ฟัง ฮัลโหล ฟังอยู่ใช่ไหม”

“คะ...ได้คะ”

หลังวางสาย มิโอะยังวางมือคางิจิอยู่บนหูโทรศัพท์อีกครู่ใหญ่ ไม่อาจจะขยับเขยื้อนไปไหนได้

มิโอะหย่อนตัวลงนั่งที่โซฟา ดึงหมอนอิงที่วางอยู่ข้างๆ มากอดโดยไม่รู้ตัว พอคิดว่านี่เป็นของที่ฮารุโกะทำให้กับมือ ก็ยิ่งกอดแน่นขึ้น

ป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมาย

ช่างเป็นถ้อยคำที่ฟังแปลกประหลาดเสียจริง ไม่ใช่กันในชีวิตประจำวัน

มิโอะวางหมอนอิงลง ลุกขึ้นยืน จะอย่างไรก็ต้องไปก่อน ขณะเปิดตู้เสื้อผ้าก็หันไปมองนาฬิกาบนผนัง ตอนนี้เป็นเวลาห้าทุ่มเศษ

คณะบัลเลต์ทาเคยานางิอยู่ห่างจากสถานีเซบุ อิคะบุคุโระ เดินไปประมาณห้านาที เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กสูงสองชั้น แวดล้อมด้วยกำแพงอิฐบล็อก ตอนที่มิโอะไปถึง ที่หน้าประตูใหญ่มีรถตำรวจหลายคัน

จอดอยู่แล้ว ไกลๆ กันมีบรรดาขามุงพากันชะเง้อชะเง้อเพื่อจะมองเข้าไปข้างใน

ที่ประตูใหญ่มีตำรวจในเครื่องแบบยืนอยู่สองนาย แต่ละนายต่างตีหน้ามึนทึบ คงจะเพื่อข่มขู่บรรดาขามุงนั้นแหละ

ขณะที่มิโอะกำลังลัดเล ก็มีคนบางคนทักมาจากด้านข้างว่า “คนของคณะบัลเลต์ไซ้ใหม่ครับ” เขาเป็นชายร่างสูง สวมชุดสูทสีดำ พอเธอพยักหน้า

“ผมเองก็เพิ่งจะมาถึงเหมือนกัน ไปด้วยกันไหมครับ”

ว่าแล้วก็ออกเดินนำ ดูจากคำพูดคำจาแล้ว มิโอะเดาว่าน่าจะเป็นตำรวจ

เขาคุยคำสองคำกับพวกตำรวจที่ยืนอยู่หน้าประตูใหญ่ แล้วหันมาบอกว่า เชิญครับ ปล่อยให้เธอผ่านเข้าไป

“ผมเคยดูการแสดง ‘สวอน เลค’ ของคณะบัลเลต์ทาเคยามานางิแค่ครั้งเดียวครับ”

นายตำรวจหนุ่มเอ่ยขึ้นมาระหว่างเดินไปยังอาคาร “ไปกับคนรู้จักนะครับ ไม่ได้คาดหวังอะไร แต่พอได้ดูแล้วก็ติดใจเลยเชียวละ”

ความจริงตอนนี้มิโอะควรจะกล่าวขอบคุณ แต่เธอก็ไม่มีกะใจจะทำเช่นนั้น กลับลองถามหยังเชิงดูว่า ฮารุกะเป็นอย่างไรบ้าง เขาสายหน้า

“ผมเองก็ยังไม่ทราบสถานการณ์เลยครับ”

“งั้นหรือคะ...”

พอเข้าประตูอาคาร ข้างๆ กันนั้นมีสำนักงานตั้งอยู่ พวกผู้ชายเดินเข้าออกประตูห้องสำนักงานไม่ขาดสาย นายตำรวจหนุ่มแจ้งเรื่องของมิโอะกับชายวัยกลางคนที่อยู่ใกล้ๆ ตรงนั้น

“ช่วยพาไปห้องรับแขกหน่อย” ตำรวจสายสืบวัยกลางคนบอก

นายตำรวจหนุ่มชะเง้อหน้าดูห้องฝึกซ้อมไปพลาง ขณะพามิโอะไปยังห้องรับแขก

พอมิโอะไปถึงห้องรับแขก ที่นั่นก็มีตำรวจยืนอยู่ เขาทักทายตำรวจคนนั้นนิดหน่อย แล้วหันมาบอกให้เธอเข้าไปรอในห้อง ส่วนเขาเดินไปทางสำนักงาน

“ขอบใจที่มา”

คนที่ทักทายมาทันทีที่เธอก้าวเข้าไปในห้องคือคาจิตะซึ่งเป็นคนโทร. ไปบอก ทาคายานางิ ชิชิโกะ ผู้จัดการคณะบัลเลต์ ก็นั่งอยู่ข้างๆ พอเงยหน้าขึ้นมาเห็นมิโอะ ก็พยักหน้าให้เงียบๆ สีหน้าอ่อนล้ากันทั้งคู่

“นี่มันเรื่องอะไรกันคะ”

มิโอะนั่งลงตรงหน้าทั้งคู่ มองหน้าทั้งสองคนสลับกันไปมา “ฉันไม่รู้เรื่องเลยว่าเกิดอะไรขึ้น...”

คาจิตะยื่นมือขวาวออกมาด้วยท่าที่อ่อนช้อยราวกับกำลังแสดงลีลาบัลเลต์ เพื่อระงับสติอารมณ์ของเธอ เขาเป็นบัลเลต์มาสเตอร์ของคณะและนักออกแบบท่าเต้น แถมยังเป็นผู้กำกับการแสดงด้วย

“ใจเย็นๆ” เขาเกริ่นนำ “เดี๋ยวจะเล่าให้ฟัง ไล่ตั้งแต่ต้นเลย”

“ค่ะ ขอความกรุณาด้วยนะคะ”

พูดจบ มิโอะก็ยกมือซ้ายขึ้นทาบอก หลังตาลงเบาๆ ปรับลมหายใจ แล้วลืมตาขึ้นมองคาจิตะซึ่งสุดท้ายใจเข้าเต็มปอด

“ตอนนั้นน่าจะราวๆ สี่ทุ่มครึ่ง”

เงยหน้ามองนาฬิกาบนผนังพลางพูด “พอฉันกับอาจารย์ทาคายานางิ กลับมาจากข้างนอก ก็พบฮารุโกะจ้งกับผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้ นอนแนมิ่งอยู่ในสำนักงาน”

“สองคนหรือคะ”

“ใช่ แถมผู้ชายมีเลือดไหลอาบหน้ามาก เลยยิ่งตกใจซ้ำสอง”

ทาคายานางิ ชิชิโกะที่นั่งอยู่ข้างๆ นิ่งหน้าอย่างขยะแขยง คงจะนึกถึงสีของเลือดในตอนนั้นขึ้นมา

“จากนั้นไม่นาน ฮารุโกะก็ฟื้น เลยสอบถามเรื่องราวดู ระหว่างที่เรา

ไม่อยู่ ผู้ชายคนนั้นแอบเข้ามาในสำนักงาน ที่จริงแล้ว ฮารุกะจึงไปด้วยกัน
กับพวกเรา ไปพบผู้จัดที่โรงละครอิเคะบุคุโระ แต่ฮารุกะกลับมาก่อนคนเดียว
เลยมาจะเจอกับเจ้าหัวขโมยนั้นพอดี เธอตกใจ แต่เจ้าหัวขโมยนั้นก็คงตกใจ
เหมือนกัน เลยพุ่งเข้าไปใส่เธอ”

มิโอะอยากจะกลืนน้ำลาย แต่ในปากแห้งผากไปหมด

“เธอบอกว่าจำเหตุการณ์หลังจากนั้นไม่ค่อยได้ แต่ดูเหมือนจะคว่ำ
แจกันพาดไปโดยไม่ได้ตั้งใจ พอรู้ตัวอีกที ผู้ชายคนนั้นก็ลงไปกองกับพื้น
แล้ว พอเห็นว่าเขาไม่ขยับ เธอก็เลยเขย่าตัวดูอย่างกล้าๆ กลัวๆ แล้วคงจะ
รู้ว่าหมอนั้นตายไปแล้ว ก็เลยช็อกจนสลบไปนะ”

“สลบไป... งั้นหรือคะ”

มิโอะก้มหน้า จ้องมองปลายนิ้วตัวเองอย่างไม่มีเหตุผล

“ส่วนรายละเอียดอื่นๆ ตำรวจคงกำลังจะสอบถามอยู่ละมั้ง จะว่า
ไปท่าทางเธอเองก็ยังตกใจอยู่ ไม่ได้อยู่ในสภาพที่พร้อมจะให้การ”

ก็แห้งละ มิโอะคิด

“แล้ว... ผู้ชายคนนั้น ช่วยไม่ได้เลยหรือคะ”

มิโอะถาม

“คงจะพาดไปโดนที่เหมาะสมๆ เข้าพอดีนะ” คาจิตะตอบ

“แต่ว่า” มิโอะเสียวริมฝีปาก “ถ้างั้น ฮารุกะก็ไม่ผิดไม่ใช่หรือคะ ใคร
ที่เจอแบบนี้เข้า ก็คงจะตั้งสติไม่อยู่กันทั้งนั้น แล้วถ้าไม่ชัดขึ้น ดีไม่ดี
ตัวเองอาจเป็นฝ่ายถูกฆ่าเสียเองก็ได้”

“เรื่องนั้น พวกเราเองก็เข้าใจ”

ทาเคยานางิเพิ่งจะเอ่ยปากเป็นครั้งแรก “ก็เลยคิดว่ามันเป็นการ
ป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมาย ที่เหลือก็อยู่ที่ว่าตำรวจจะยอมเชื่อหรือ
เปล่าเท่านั้นแหละ”

เธอยกนิ้วชี้ขวาคลึงขมับ เพื่อบรรเทาอาการปวดศีรษะ

“อ้อ แล้วฮารุกะอยู่ไหนคะ”

“ตอนนี้คงจะอยู่ในสำนักงาน ที่เขาเรียกอะไรนะ ตรวจสอบที่เกิดเหตุ
ใช้ไหม คงกำลังอธิบายสถานการณ์อยู่กับตำรวจนะแหละ”

คาจิตะเหลือบมองตำรวจที่ยืนอยู่ตรงประตูพลางตอบ

ตรวจสอบที่เกิดเหตุ ถ้อยคำเป็นทางการนี้ ฟังดูไกลตัวขอบกล
ไม่นึกไม่ฝันว่าจะต้องมาเกี่ยวข้องกับคำคำนี้

“แล้วติดต่อคนอื่นๆ หรือยังคะ”

“ติดต่อไปที่บ้านเกิดของฮารุโกะจิงแล้ว ฟรุ้งนี่เขาคงจะมากันตั้งแต่
เช้า แล้วก็โทร.ไปหาผู้จัดการฝ่ายธุรการ เดียวก็คงมาแล้วละ นอกนั้นก็
ใช้ช่องทางอื่นๆ แจ้งให้ตัวหลักๆ ในคณะทราบแล้ว แต่เตือนว่าไม่ให้มาที่นี่
จริงแต่จะทำให้วุ่นวายกันไปเปล่าๆ”

“แล้วคุณอาคิโกะล่ะคะ”

“ติดต่อไปแล้ว ตกอกตกใจใหญ่เลย รันจะมากที่นี่ให้ได้ แต่สุดท้าย
ก็กล่อมว่าถ้าขึ้นพรีม่าของคณะท่าคายนางิมาปรากฏตัวในที่แบบนี้ละก็
มีหวังโดนพวกนักข่าวมะรุมมะตุ้มแย่ง ก็เลยยอมฟัง”

มิโอะพยักหน้า คงเป็นการตัดสินใจที่เหมาะสมแล้ว

ขณะที่กำลังคุยกันถึงตอนนั้น อิตากิ ผู้จัดการฝ่ายธุรการก็มาถึง
พอดี คงจะรีบร้อนผลุนผลันออกจากบ้าน ศีรษะที่มีเส้นผมบางๆ จึงยัง
กระเซอะกระเซิง

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น”

อิตากิขยับแว่นกรอบทองทรงกลมให้เข้าที่ หย่อนก้นลงนั่งข้างๆ
คาจิตะพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวซับเหงื่อ

คาจิตะอธิบายแบบเดียวกับที่เล่าให้มิโอะฟังอีกครั้ง คำพูดแต่ละคำ
ยิ่งทำให้อิตากิน้ำนิ้วควมวด เกาหัวคล้ายพยายามจะเร่งแก้ความคิด
อะไรสักอย่าง

¹ Prima ballerina : พรีม่า บัลเลรีน่า นักเต้นตัวหลักฝ่ายหญิงในละครบัลเลต์ หรือของคณะ
บัลเลต์

“อ้อ เข้าใจแล้ว ฉันเรื่องสื่อผมจะหาทางจัดการเอง ถ้านำเสนอไปในทางป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมาย เรียกร้องความเห็นใจจากสังคมได้ ก็น่าจะได้เปรียบ ตำรวจเองก็คงจะทำอะไรที่เป็นการช่วยผู้สังคมได้ยากขึ้น”

“ยังไงก็ฝากด้วยนะคะ”

ทาเคยานางิ ชิชิโกะมองอิตากิอย่างหวังพึ่งพิง มิโอะก็รู้สึกแบบเดียวกัน

“จะลองพยายามดูครับ เอาเป็นว่าพวกอาจารย์อย่าเผลอพูดอะไรสู่ม็อบเสี่ยงออกไปละ อ้อ เธอก็ด้วยนะ”

พอถูกอิตากิเตือน มิโอะก็พยักหน้า

“ฉันผมไปจัดการเรื่องนายเตรียมไว้ก่อนดีกว่า แต่จะว่าไป ฮารุกะจังนี่ เป็นเด็กดวงสวยจริงๆ เลยนะเนี่ย”

พูดจบอิตากิก็ลุกขึ้น ลุกสี่ลูกกลนออกจากห้องไป

“เด็กดวงสวย...หรือ มันก็ใช่จริงๆ นะ”

คาจิตะมองตามหลังไป พิมพ์เบาๆ

เด็กดวงสวย มิโอะเองก็ครุ่นคิดถึงความหมายของคำนี้เสียๆ

ไซโต้ ฮารุกะ เป็นเพื่อนวัยเด็กของมิโอะ เพราะทั้งสองเป็นคนชิชิโอะกะ และบ้านเกิดอยู่ใกล้ๆ กัน

มิโอะเริ่มเรียนบัลเลต์ตั้งแต่ห้าขวบ ครั้งแรกๆ ไปเรียนคือโรงเรียนสอนบัลเลต์ไซโต้ที่อยู่ใกล้บ้าน เป็นโรงเรียนที่สองสามีภรรยาซึ่งมีศักดิ์เป็นน้ำของฮารุกะเป็นครูสอน และฮารุกะเองก็มาเรียนที่นั่นด้วย

ทั้งสองสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว แม้จะมีนักเรียนคนอื่นๆ ด้วย แต่ไม่รู้ทำไมจึงได้ถูกดึงดูดเข้าหากัน มิโอะคิดว่าอาจเป็นเพราะพวกเขาคล้ายกัน จะว่าไปแล้ว ทั้งคู่เป็นคนหิมๆ ไม่ค่อยโดดเด่

แต่ถ้าเรื่องบัลเลต์ล่ะก็ มิโอะกับฮารุกะนั้นโดดเด่นกว่าใครๆ

เพราะอายุเท่ากัน จึงเข้าโรงเรียนประถมด้วยกัน มิโอะกับฮารุกะจะไปโรงเรียนด้วยกันเสมอ พอกลับจากโรงเรียน ทั้งสองก็จะไปโรงเรียน

บัลเลต์ด้วยกัน

พอเรียนจบชั้นมัธยมต้น ทั้งสองเข้าเรียนมัธยมปลายด้วยกันที่โตเกียวเพื่อเข้าโรงเรียนบัลเลต์ทาเคยานางิ โดยมุ่งมั่นจะเป็นนักบัลเลต์มืออาชีพ

“ถ้าวันหนึ่งเราได้แสดง ‘สวอน เลค’ ด้วยกันก็ดีนะ เราคนใดคนหนึ่งแสดงเป็นหงส์ขาว แล้วอีกคนก็เป็นหงส์ดำ”

มิโอะเคยเสนอเช่นนี้ ทั้งสองต่างก็แข่งขันกันบนเวที นี่เป็นเพียงความฝันในอดีตที่ชวนให้ตัวลั่นสะท้านเมื่อยามนึกถึง แต่ทั้งสองต่างก็ก้าวหน้าเรื่อยมาจนความฝันนั้นอยู่ไกลแค่มือเอื้อม

‘ลางร้าย’ สำหรับฮารุกะ เริ่มขึ้นเมื่อครึ่งปีก่อน

มิโอะนั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับในรถซึ่งฮารุกะเป็นคนขับ เป็นรถที่เพิ่งซื้อมาหมาดๆ สำหรับฮารุกะแล้ว การได้นั่งหลังพวงมาลัยเป็นช่วงเวลาที่เราเฝ้ารอมาเนิ่นนานแล้ว

ฝนตกพรำๆ ถนนเริ่มจะลื่น ทัศนวิสัยก็แยกลง แต่ฮารุกะเร่งเครื่องแรงไปหน่อย

ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ ทำให้เธอรับมือกับเด็กที่โผล่พรวดออกมาบนถนนไม่ทัน แน่نونว่าเธอไม่ได้ชนเด็กบาดเจ็บ เพราะหักพวงมาลัยหลบทัน แต่ตัวรถที่หมุนตัวจากการหักพวงมาลัยและเหยียบเบรคกะทันหันก็พุ่งเข้าชนเสาไฟฟ้าข้างถนน

มิโอะจำเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่ได้เลย เพราะสมองกระทบกระเทือน รู้ตัวอีกทีก็อยู่บนเตียงโรงพยาบาลแล้ว พอพยาบาลแจ้งให้ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น ก็กลนลานขยับมือขยับเท้า เมื่อเห็นว่าไม่ได้เป็นอะไรตรงไหน จึงได้โล่งอกสุดๆ

แต่ฮารุกะใช้ว่าจะไม่ได้รับบาดเจ็บ ข้อต่อหัวเข่าขวาเคลื่อน

“กรรมสนองแล้วละ”

ฮารุกะยิ้มเยาะตัวเองพลางลูบขาที่เข้าเฝือกอยู่ “ดันประมาท

ไปหน่อย โดนทั้งอาจารย์ทาคายานางิ ทั้งพวกคุณแม่รุมกันดูแทบแย้แย้
นักเดินรำนี่ไม่ควรจะนั่งรถยนต์เลยจริงๆ”

“แต่บาดเจ็บแค่นี้หน่อย ก็โชคดีแล้วนี่”

“มันก็โชยอยู่หรอก แต่ที่ฉันโล่งใจจริงๆ นะ เรื่องของมิโอะต่างหาก
ถ้าเกิดทำให้มิโอะเดินรำไม่ได้ด้วยละก็ ฉันก็ไม่รู้ว่าจะชดใช้ยังไงดี”

“ถ้าเรื่องนั้นละก็ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

มิโอะยิ้มให้อย่างรำจริง และเป็นฝ่ายออกจากโรงพยาบาลได้ก่อน
ว่ากันว่ากรณีการถอนการรักษาล้มเนื้อที่ใช้เพื่อการเดินบัลเลต์นั้นเป็นเรื่องยาก
ถึงขนาดที่ว่าหยุดพักแค่วันเดียวก็มีผลกระทบแล้ว ฮารุโกะ
จำต้องพักการเดินไปนาน ที่เธอฟื้นฟูตัวเองได้นั้น เพราะความมุมานะที่เหนือ
ธรรมดา พอเธอยืนได้ ก็มาช่วยงานสำนักงานไปพลาง เริ่มบดฝักไปพลาง
มาห้องฝักซ่อมก่อนใครๆ และบางครั้งก็อยู่จนดึกดื่น แม้จะผ่านไปหลาย
เดือนแล้ว แต่ก็ยังไม่ถึงระดับก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุ มิโอะเองก็พลอย
รับรู้ถึงความน่ากลัวของช่วงเวเนรวรรค

“อยากจะคัมแบ็คไวๆ จัง จะได้เดินกับมิโอะซะที”

นี่คือคำพูดติดปากของเธอช่วงนี้

“ฮือ รีบๆ กลับมานะ”

และมิโอะจะตอบไปแบบนี้

ถ้าตำรวจไม่เชื่อว่าเป็นการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมายละ

มิโอะนึกถึงตอนที่ตัวเองคุยกับฮารุโกะเมื่อช่วงกลางวันขึ้นมา คุยเรื่อง
การ์ตูนอนิเมชั่น กับวงบอง โจวี² แล้วก็เรื่องลอนดอน พอนึกว่าฮารุโกะที่
เพิ่งจะคุยกันหยกๆ อาจจะต้องติดคุก ก็ทรมานใจเสียจนนั่งไม่ติด ใจหนึ่ง
ก็คิดว่าไม่ใช่เวลาจะมาทำอะไรแบบนี้ แต่ตัวเองก็ทำอะไรไม่ได้เลยสักนิด

² Bon Jovi : วงฮาร์ดร็อกจากนิวเจอร์ซีย์ ประเทศอังกฤษ ประสบความสำเร็จอย่างสูงในช่วง
ยุค 80 มียอดขายอัลบั้มกว่า 120 ล้านชุดทั่วโลก มีเพลงฮิตอย่าง It's my life, I be there for
you ฯลฯ

ขณะที่รออย่างกระสับกระส่าย ในที่สุดประตูก็เปิดออก ชายวัยกลางคนที่เห็นยืนอยู่หน้าห้องสำนักงานเมื่อกึ่งคืนเข้ามา เป็นคนร่างเล็ก ไหล่กว้าง แต่ไม่ได้ดูอ้วน ใบหน้าเรียว นัยน์ตามกริบ

ชายอีกคนโผล่มาด้านหลังของเขา ตำรวจสายสืบที่ร่วมทางมากับเธอเมื่อครูนั่นเอง ชายคนนี้ยังหนุ่มอยู่ ดูแล้วน่าจะอายุประมาณสามสิบ ใบหน้าคมสัน แววตาดูเคร่งเครียดดูดี มีโอชะประทับใจความเด็ดเดี่ยว นั้น

ชายวัยกลางคนชื่อโตะตะเล่าให้ฟังว่า ทั้งคู่เป็นคนจากกองสืบสวนคดีอาญา กรมตำรวจนครบาลโตเกียว³ ดูจากที่โตะตะหันไปบอกกับพวกคาคิจะว่า “เมื่อก็ขอคุณนะครับ” แสดงว่าคงจะสอบปากคำกันไปหลายรอบแล้ว

นายตำรวจโตะตะถามเรื่องรูปแบบการใช้ชีวิตทั่วๆ ไปที่นี้ อาทิ เรื่องการเปิดปิดประตูอาคาร ทาคายานางิ ชิชิโกะอธิบายเรื่องการจัดสรรเวลาไปว่าช่วงเวลาสิบโมงเช้าถึงราวห้าโมงเย็น จะเป็นเวลาฝึกซ้อมของคณะบัลเลต์ และจากหกโมงเย็นไปจนถึงสองทุ่ม จะเป็นเวลาสอนของโรงเรียนบัลเลต์ วันนี้เป็นวันอาทิตย์ โรงเรียนก็เลยไม่เปิด ส่วนแผนกธุรการจะเปิดทำการตั้งแต่เก้าโมงเช้าถึงห้าโมงเย็น

ห้องพักของชิชิโกะอยู่บนชั้นสองของอาคาร โดยหลักๆ แล้ว เธออาศัยอยู่คนเดียว ที่ว่าโดยหลักๆ ก็เพราะว่าทาคายานางิ อาคิโกะ ลูกสาวของเธอจะแวะมาพักด้วยเป็นครั้งคราว ส่วนสาเหตุที่ไม่มาอาศัยอยู่ด้วย ก็เพื่อไม่ให้เกิดความลำเอียงระหว่างผู้บริหารคณะกับนักเต้น

ด้วยปัจจัยเหล่านี้ ทำให้ปกติแล้ว ชิชิโกะจะเป็นคนเปิดปิดประตูเอง “วันนี้ก็ฝึกซ้อมจนถึงห้าโมงเย็นด้วยหรือเปล่าครับ” โตะตะถาม

³ กรมตำรวจนครบาลโตเกียว : องค์การตำรวจที่รับผิดชอบมหานครโตเกียว มีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้กำกับใหญ่ซึ่งแต่งตั้งโดยคณะกรรมการความปลอดภัยแห่งชาติ มีสำนักงานหลักอยู่ในย่านคาสึมิงาเซกิ กลางกรุงโตเกียว มีหน่วยงานในสังกัดมากมาย รวมถึงกองสืบสวนคดีอาญาด้วย

“ได้ยินว่าขยายเวลาไปอีกหน่อยราวหกโมงถึงจะเลิกค่ะ” ซึชิโกะตอบ
“แล้วหลังจากที่คนในคณะกลับกันไปแล้ว คนที่ปิดประตูก็คือคุณ
ไซโหมะครับ”

“เปล่าค่ะ ฉันกับคาคิจิจะมีธุระอื่น ก็เลยออกไปข้างนอกกันราวๆ
ห้าโมงเย็น เลยฝากไซโตะให้ช่วยปิดประตูให้ เรายังเจอกับไซโตะที่อิคะบุกุระ
ตอนสองทุ่ม เพราะงั้นเธอก็น่าจะเป็นคนสุดท้ายที่ออกจากอาคาร”

“แล้วใครเป็นคนถือกุญแจที่นี่หรือครับ”

“ฉันกับอาคิโกะ ลูกสาวเท่านั้นค่ะ”

“ถ้างั้น คุณไซโตะปิดประตูยังไงล่ะครับ”

“ฉันฝากกุญแจไว้กับเธอนะค่ะ ตอนที่เธอกลับมาจากอิคะบุกุระ
ก่อน ก็ทำแบบนั้นเหมือนกัน”

“คุณอาซาโอะ มิโอะ สិនะครับ”

แล้วโตะก็หันมาทางมิโอะ คำถามของเขาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับฮารุโกะ

มิโอะอธิบายเรื่องราวความเป็นมาของพวกตนตั้งแต่สมัยเด็กๆ
จนถึงปัจจุบันอย่างรวบรัดที่สุด โตะแค่เพียงรับฟังพอเป็นพิธี แต่นาย
ตำรวจหนุ่มที่อยู่ข้างๆ พักหน้าหงิกหงักด้วยสีหน้าจริงจัง

“เป็นเพื่อนกันมาร่วมสิบปีแล้วสินะครับ”

โตะสายหน้าอย่างทิ้งๆ “ว่าแต่ คุณอาซาโอะ” เขาหันมาถาม
มิโอะอีกครั้ง “คุณมองว่าคุณไซโตะเป็นคนแบบไหนครับ อย่างเช่น ใจร้อน
ตื่นตกใจง่าย หรืออะไรทำนองนี้”

“ฮารุโกะไม่ใช่คนใจร้อนแน่นอนค่ะ” มิโอะพินิจ “เป็นคนใจเย็น
อย่างกับน้ำ สุขุมไม่โกรธใครง่าย”

แต่พอพูดมาถึงตรงนี้ มิโอะดูใจว่า พูดแบบนี้อาจจะทำให้ฮารุโกะ
เสียเปรียบก็ได้ ก็เลยเสริมไปอีกหน่อยว่า

“แต่ถ้าจู่ๆ มีขโมยโผล่มา เธอเองก็คงจะสติแตกได้เหมือนกันนะคะ”

ริมฝีปากของโอดะมุคุรอยยิ้มเฉือนๆ คงจะซ้ำกับการพยายามแก้แค้นของมิโอะ แต่สายตาดูจริงจังของนายตำรวจหนุ่มยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

“เข้าใจละ ว่าแต่เคยเห็นผู้ชายในรูปถ่ายนี้บ้างหรือเปล่าครับ”

สิ่งที่โอดะมุคุยื่นให้ดูเป็นรูปถ่ายโพลารอยด์ มีภาพใบหน้าผู้ชายหลับตาอยู่ พอนึกขึ้นมาว่า นี่แหละคือผู้ตาย ก็อดที่จะสยงไม่ได้ แต่ชายในภาพนั้นดูราวกับนอนหลับอยู่

เขาไว้หนวดเลยดูแก่ แต่มิโอะคิดว่าอายุจริงน่าจะแค่ยี่สิบปลายๆ ใบหน้าดูซีดเซียว อาจเป็นเพราะแสงแฟลช แต่ไม่รู้สิกว่าป่วยใช้

ไม่เคยเห็นคะ เธอตอบ

“จั้นหรือ อืม ก็คงยังจั้นสินะครับ”

โอดะมุคุเป็นนัยๆ แล้วเก็บรูปถ่ายนั้นใส่กระเป๋าเสื้อสูท มิโอะมองกริยานั้นแล้วเอ่ยถาม

“เอ่อ แล้วจะยังไงต่อหรือคะ”

“ยังไงคือ”

“ฮารุกะจะเป็นยังไงบ้างคะ จะถูกจับจั้นหรือคะ”

โอดะมุคุเอือนหน้าหนี ดิ่งลงไปชั่วอึดใจ จากนั้นพยักหน้าช้าๆ

“ก็ทำคนตายไปแล้วนี่ครับ ไม่ว่าจะป็นในลักษณะไหนก็เถอะ ก่อนอื่นต้องขอจับกุมตัวเอาไว้ก่อน”

“เอ่อ ข้อนหาฆาตกรรมหรือคะ”

น้ำเสียงสั้นเครือ

“ครับ ในเบื้องต้นเป็นแบบนี้”

“เดี๋ยวก่อนสิครับ”

ทันใดนั้น คาจิตะสอดขึ้นมา “คิดว่าคงจะได้ฟังจากไซโต้ไปแล้วผู้ชายคนนั้นดูใจมเธอก่อนนะครับ มันก็น่าจะเป็นการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมายไม่ใช่หรือครับ”

“ก็คงบอกได้แค่ว่ามีความเป็นไปได้มากครับ”

“มีความเป็นไปได้มาก...หมายความว่าเธออาจจะโกหกก็ได้จ้ะหรือ
ครับ”

“เปล่า ผมก็อยากจะเชื่อตามนั้นอยู่หรอกครับ แต่ว่าไม่ว่าจะเรื่อง
อะไรก็ตาม จำเป็นต้องมีพยานหลักฐานชัดแจ้งเสียก่อน หากมีพยาน
หลักฐานชัดแจ้งแล้ว ก็คงไม่มีปัญหาอะไร”

พยานหลักฐานชัดแจ้งมันเป็นยังไงกันนะ มิโอะคิดจะถามโตะ
แต่เขามัวหลุบมองสมุดบันทึกในมือ จึงเบนสายตาไปจ้องนายตำรวจหนุ่ม
ที่นั่งข้างๆ อีกฝ่ายพยักหน้าให้หน่อยๆ เหมือนจะกระซิบบอกว่า ไม่ต้องห่วง
หรอก มิโอะจึงรู้สึกโล่งอกขึ้นมาบ้าง

หลังจากนั้นยังมีการตั้งคำถามกันนิดหน่อย แล้วสิ่งที่เรียกว่าการ
สอบปากคำก็จบลง

“อาจจะต้องมีเรื่องสอบถามอีก ถึงตอนนั้น พวกเราก็ขอความกรุณา
ด้วยนะครับ วันนี้เอาไว้แค่นี้ก่อน”

พอเห็นพวกโตะชะงักกันจะลุกขึ้น “เอ่อ” มิโอะส่งเสียงขึ้นมา
ตำรวจสายสืบทั้งคู่เหลียวมาหาเธอ

“อยากจะขอเจอฮารุโกะหน่อยค่ะ” มิโอะเอ่ย

ทั้งสองทำหน้าเหวอ โตะเกาหัวพร้อมกับบอกเธอว่า

“ต้องขออภัยด้วยครับ วันนี้อาย่าเพิ่งเลย แล้วเธอก็ถูกพาตัวไปที่
โรงพักแล้วด้วย”

“วันนี้อาย่าเพิ่ง จังจะได้เจอกันเมื่อไหร่ล่ะคะ”

พอถูกถาม โตะก็ตบตันคอตัวเองอย่างกุ่มใจ

“ยังตอบไม่ได้ครับว่าเมื่อไหร่ มันขึ้นอยู่กับความคืบหน้าของคดี
หลังจากนี้”

“...จ้ะหรือคะ”

มิโอะพิมพ์คำ ส่วนโตะะผลุบหายออกไปที่ทางเดิน นายตำรวจหนุ่ม

ตามหลังรุ่นพี่ไป แต่เมื่อไปถึงทางเข้าก็เหลียวกลับมา

“ประเดี๋ยว ก็คงได้กลับแล้วมั้งครับ”

เขาโค้งให้ แล้วออกจากห้องไป

พอมิโอะขยับตัวปรับท่านั่งบนโซฟา คาจิตะ ยาสินาริก็เอ่ยขึ้น

“ก็อย่างที่เขาวุฒนะแหละ”

พุดพลาจจุดบุหรี “ไม่มีทางหอรอกที่จะไม่ใช้การป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมาย เดี่ยวตำรวจก็คงเข้าใจ ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง”

พยักหน้าหงึกหงักกับตัวเอง รวากับจะพยายามกล่อมให้ตัวเองเชื่อ เหล่าเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานกลับกันไปแล้ว พวกมิโอะจึงตัดสินใจจะกลับด้วย คาจิตะพักอยู่ใกล้ๆ นี้เอง เดินกลับบ้านได้ แต่มิโอะต้องขึ้นรถไฟกลับ คาจิตะเลยไปเจรจาฝากให้ตำรวจช่วยไปส่ง

ขณะที่ออกไปขึ้นรถที่ประตูทางเข้าอาคาร นายตำรวจหนุ่มคนเมื่อกี้เดินเข้ามาหา ดูเหมือนเขาจะรับหน้าที่ช่วยไปส่งให้ ถ้าให้กลับกันสองต่อสองกับตำรวจ ก็คงจะรู้สึกอึดอัดน่าเบื่อแย่ แต่พอรู้ว่าเขาเป็นคนไปส่ง ก็เลยโล่งใจขึ้นมาบ้าง

พอเดินตามหลังไป เขาพาไปที่รถยนต์ทรงเหลี่ยมสีน้ำเงินเข้มซึ่งจอดอยู่ข้างถนน เปิดประตูที่นั่งข้างคนขับให้พลางบอกว่า “เชิญครับ”

“คันนี้หรือคะ”

“ครับ ทำไมหรือครับ”

“เปล่าค่ะ...”

มิโอะขึ้นไปนั่งบนรถเงียบๆ เห็นบอกว่าตำรวจจะไปส่ง ตอนแรกนึกว่าจะได้นั่งรถตำรวจเสียอีก พอขึ้นไปนั่งที่นั่งข้างคนขับก็เหลียวมองไปรอบๆ แต่ดูเหมือนว่ารถคันนี้จะไม่มีอะไรพิเศษ

นายตำรวจขึ้นมานั่งตรงที่นั่งคนขับแล้วติดเครื่องยนต์

มิโอะไม่เคยขับรถ ก็เลยไม่รู้จักถนนหนทาง จึงบอกว่าอยากจะให้ช่วยไปส่งที่สถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุด และสถานีพุกิจิมิโดก็อยู่ใกล้บ้านที่สุด

“บัลเลต์สนุกไหมครับ”

นายตำรวจเอ่ยถามขณะที่รอสัญญาณไฟแดง

“คะ สนุกคะ” มิโอะตอบ “ก็เหมือนชีวิตของฉันนี่คะ”

“น่าอิจฉาจัง”

นายตำรวจพูดพลางออกรถอีกครั้ง “หมายถึงที่คุณกล้าฟังธงแบบนี้ล่ะครับ แต่นั่นผมก็คิดว่าเป็นสิ่งล้ำค่าอย่างหนึ่งแล้ว”

มิโอะมองเสี้ยวหน้าของเขา จากนั้นเบนสายตาดับมามองกระจกหน้าตามเดิม เบื้องหน้าเป็นถนนทั้งมืดและแคบทอดยาว เขาขับรถได้อย่างชำนาญ นั่งสบายไม่เลวเลย

“มีข้อกฎหมายพิเศษเกี่ยวกับการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่ครับ”

จู่ๆ นายตำรวจก็โพล่งขึ้น “เอ” มิโอะหันไปมองเหมือนจะถามย้ำ

“กฎหมายอันเกี่ยวกับการป้องกันตัวในกรณีป้องกันการโจรกรรมเรียกสั้นๆ ว่ากฎหมายป้องกันการโจรกรรมนะครับ กฎหมายมาตรานี้แหละที่เรียกว่ากฎหมายพิเศษในการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมาย”

“คะ” มิโอะตอบ

“ถ้าจะอธิบายให้เข้าใจง่ายๆ คือ ผู้ที่ฆ่าหรือทำร้ายบุคคลซึ่งบุกรุกโจรกรรม เพราะว่ากลัว ตกใจ หรือขาดสติที่ดี ไม่มีความผิดตามกฎหมาย”

“ในกรณีของฮารุกะ ก็เข้าข่ายนั้นใช่ไหมคะ”

มิโอะผลอเน้นเสียงโดยไม่รู้ตัว

นายตำรวจเว้นจังหวะนิดหนึ่ง แล้วตอบว่า “ก็เข้าข่ายอยู่ครับ”

“แต่ก็ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าเธอพูดความจริงเสียก่อน”

“ฮารุกะไม่โกหกหรอกคะ”

“ก็คงนั่นแหละครับ แต่ตอนนี้ยังไม่มื่อะไรยืนยันข้อนี้ได้เลย และถ้าหากยืนยันไม่ได้ คำให้การนี้ก็จะหมดความหมาย นั่นคือท่าทีของตำรวจในขณะนี้”

“โอ้...”

“ดังนั้น ตอนนี้เราต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า ทำไมผู้ชายที่เสียชีวิตถึงเข้าไปอยู่ในสำนักงานของคณะบัลเลต์ ถ้าพิสูจน์ได้ว่าเขาแอบเข้าไปเพื่อโจรกรรม ตำรวจจะตั้งข้อหาไม่ได้ และเพื่อนของคุณคงจะได้รับการปล่อยตัว เพียงแต่เรายังไม่รู้เลยว่า เขาแค่เข้าไปเพื่อจะลักขโมยจริงๆ หรือเปล่า”

“เรื่องนั้น ไม่รู้ไม่ได้หรือคะ”

“มันขึ้นอยู่กับจุดประสงค์นะสิครับ และหากพิสูจน์ได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ชายคนนั้นบุกรุกและจู่โจมเธอละก็...”

“ก็จะกลายเป็นการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมายสินะคะ”

“นั่นแหละครับ ถ้าเป็นไปตามปกติ ก็จะเป็นแบบนั้น”

“ถ้าเป็นไปตามปกติคือ”

มิโอะถาม แต่นายตำรวจมองไปข้างหน้า ไม่ตอบ

พอใกล้ถึงสถานีฟูจิมีได เธอก็เริ่มคุ้นเส้นทาง บอกให้เลี้ยวขวา ตรงนี้ เลี้ยวซ้ายตรงโน้น นายตำรวจหนุ่มตอบสั้นๆ ว่า “ครับ” แล้วหักพวงมาลัยตาม

เขาจอดรถข้างแมนชั่น ตอนแรกจะลงรถไปส่งถึงที่ห้อง แต่มิโอะปฏิเสธ นายตำรวจคงจะตีความว่า เธอกลัวว่าใครจะเห็นเข้าแล้วเอาไปลือกันเสียๆ หายๆ จึงไม่ได้คะยั้นคะยออีก แต่ในความเป็นจริง เธอไม่ได้กังวลกับสายตาเพื่อนบ้าน เพียงแต่ไม่ชินกับการมีคนมาส่ง

“ขอบคุณนะครับ”

พอมิโอะลงจากรถ เขาทักทายส่งท้าย เธอตอบขอบคุณแล้วมองเขา “โอ้อ” เธอเอ่ย

“คุณตำรวจชื่ออะไรหรือคะ”

อ้อ ตอนนั้นเองเขายิ้มอย่างนุ่มนวลเป็นครั้งแรก เผยให้เห็นฟันสีขาวรำไรระหว่างริมฝีปาก

“คางะครับ คางะในคำว่าคางะเฮียคุบังโคชูครับ”

“คุณคางะ”

มิโอะโค้งคำนับอีกครั้งพลางเขียนชื่อนายตำรวจในหัว

2

กว่าคางะจะกลับถึงอะพาร์ตเมนต์ที่โอกิคุโระก็ปาเข้าไปสี่สองกว่าๆ หลังจากส่งอาซาโอกะ มิโอะแล้ว ตัวเองก็ตรงดิ่งกลับบ้านเลย

อะพาร์ตเมนต์แห่งนั้นเป็นอาคารสองชั้นแบบผนังสำเร็จรูป ทั้งชั้นบนชั้นล่างมีห้องชั้นละสี่ห้อง พอขึ้นบันไดที่อยู่นอกอาคารไป ห้องของเขาอยู่ห้องแรกสุด วันนี้ตอนแรกที่กลับมาที่นี้ เฝิงจะได้หายใจหายคอ ก็มีโทรศัพท์เข้ามา

พอเปิดประตู เปิดสวิตช์ไฟ อะพาร์ตเมนต์ขนาดหนึ่งห้องนอนก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า แม้เครื่องเรือนหรือเฟอร์นิเจอร์จะน้อยชิ้น แต่ในห้องก็จัดไว้อย่างเป็นระเบียบ ชวนให้รู้สึกเย็นชาแทน

เขาหยิบหนังสือพิมพ์กรอบบ้ายและพัสดุไปรษณีย์ที่สอดทิ้งไว้ตรงทางเข้า หนีบมันไว้ที่รั้วแล้ว เดินไปห้องน้ำ ปิดไฟเตาทำน้ำอุ่น อ่างอาบน้ำนั้นจะขัดสองวันครึ่ง และวันนี้เป็นวันที่ยังไม่ขัด

คางะคลายเนคไทออก นั่งขัดสมาธิบนเสื่อ วางหนังสือพิมพ์กรอบบ้ายลง หยิบพัสดุไปรษณีย์ขึ้นมาดูผ่านๆ มีจดหมายทางตรงของบริษัทอสังหาริมทรัพย์ฉบับหนึ่ง อีกฉบับเป็นบัตรเชิญไปงานสังสรรค์ของชมรม

⁴ คางะเฮียคุบังโคชู (加賀百番国) : เป็นสำนวนแสดงความอุดมสมบูรณ์ของแคว้นคางะซึ่งปกครองโดยมาเอดะ ทิริโอเอะ แม่ทัพคนหนึ่งของโอดะ โนบุนากะในยุคสงครามกลางเมืองญี่ปุ่น เนื่องจากผลิตข้าวได้กว่าล้านโคชู (1 โคชู = 180.4 ลิตร)

เคนได้ของมหาวิทยาลัย แล้วก็มีไปรษณีย์อากาศอีกฉบับ

เขาโยนจดหมายทางตรงทิ้งถึงขณะทันที พอดูจ่าหน้าซองไปรษณีย์อากาศ คางะร้องฮืออยู่ในใจ เพราะคุ้นตากับลายมือตัวเหลี่ยมที่คุ้นมโนล พอดูชื่อผู้ส่งที่จำไว้ด้วยตัวอักษรอังกฤษ ก็เป็นไปตามที่คิดไว้ คนรักสมัยเรียนมหาวิทยาลัยนั่นเอง

ในซองมีกระดาษเขียนจดหมายสี่ฟ้าอยู่สองแผ่น เริ่มต้นด้วยคำว่า ถึง จากนั้นเขียนเล่าเรื่องของตัวเองไปอยู่ออสเตรเลียด้วยหน้าที่การงาน นอกนั้นไม่ได้เขียนอะไรอื่นไว้เลย เธอจะส่งจดหมายมาหาปีละครั้งสองครั้ง เป็นเช่นนี้เสมอ และจะต้องลงท้ายด้วยประโยคที่ว่า

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น กรุณารักษาสุขภาพด้วยนะคะ” จากนั้นเว้นไว้หนึ่งบรรทัดก่อนจะลงชื่อเธอ ตามด้วยตัวอักษรที่งามสง่าและเป็นทางการ ว่า ถึงคุณคางะ เคียวอิจิโร่

คางะนำบัตรเชิญงานสังสรรค์กับไปรษณีย์อากาศใส่ไว้ด้วยกันในลิ้นชัก สำหรับเขาแล้ว ไม่ว่าจะฉบับไหนก็คือจดหมายที่ส่งมาจากอดีตทั้งนั้น

นำจดหมายใส่ลิ้นชักแล้วเปิดลิ้นชักชั้นถัดลงมา หยิบสมุดเลคเชอร์ของมหาวิทยาลัยเล่มหนึ่งออกมา เปิดหน้าใหม่ แล้วจดข้อความด้วยปากกาบลูอินคินี้

‘วันอาทิตย์ที่ 10 เมษายน เกิดเหตุฆาตกรรมในสำนักงานคณะบัลเลต์ ทาคายานางิ ฮิงาชิโอบิชิมิ แขวงเร็นมะ ฆาตรกรส่วนตัวไปถึงที่เกิดเหตุเวลา 23.25 น. ผู้เสียหายไม่ทราบชื่อ ผู้ต้องสงสัยคือ สมาชิกและเจ้าหน้าที่ธุรการของคณะบัลเลต์ ‘ไซโต้ ฮารุโกะ (22 ปี)’

คางะนึกถึงดวงตาใสชื่อของฮารุโกะ ขณะที่หวนคิดถึงคดีในวันนี้

ในที่ที่คางะสังกัดอยู่ โอบะถือว่าเป็นตำรวจสายสืบรุ่นเก่าคนหนึ่ง ตอนที่คางะไปถึง นายตำรวจรุ่นพี่คนนี้ไปถึงก่อนแล้ว

ตอนที่รับการติดต่อไป แม้จะเป็นคดีฆาตกรรม แต่ก็ยังเบาใจ เพราะ

รู้สึกว่ามีตัวคนร้ายแล้ว ถ้าพิสูจน์ได้แน่ชัดว่าเป็นการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมาย ก็เป็นคดีที่จัดการได้ในทันที แม้ทางกองสืบสวนคดีอาชญากรรมจะส่งโอตะกับคางะมาช่วยงาน แต่ก็คงไม่น่าจะมอบหมายให้รับผิดชอบคดีโดยตรง

“ถ้ามันง่ายยังงั้นได้ก็ดีสิ”

โอตะจัดทรงผมที่ไม่ค่อยได้ผ่านหัวี พลังบ่นพึมพำ ความระแวงระวังอยู่เสมอ ดูจะเป็นเอกลักษณ์ของรุ่นพี่คนนี้ไปแล้ว

พอผ่านประตูทางเข้าของสำนักงานซึ่งเป็นที่เกิดเหตุ เดินไปตามทางเดิน จะเจอทางเข้าอยู่ด้านขวามือ ตรงกลางห้องขนาดสิบสี่มีโตะเหล็กกล้าหกตัววางเรียงเป็นสองแถวหันหน้าเข้าหากัน ด้านตรงกันข้ามกับทางเข้าเป็นหน้าต่างบานเลื่อนอะลูมิเนียม

ชายคนนั้นนอนอยู่กึ่งกลางระหว่างประตูและหน้าต่าง นอนหงายหันศีรษะไปทางประตู อ้าขากว้าง

คืนนี้มีผู้ช่วยศาสตราจารย์อันโด จากห้องวิจัยนิติเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยโทโตะมาร่วมเป็นพยานด้วย จึงเป็นการตรวจสอบโดยฟังความเห็นของผู้ช่วยศาสตราจารย์ไปด้วย

ชายคนนั้นร่างสันทัด สูงราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร ศีรษะด้านข้างมีรอยยุบ แฉกที่ฮารุกะใช้ฟาดนั้นทำจากสั้มริด เส้นผ่าศูนย์กลางที่คอรยาวประมาณสองเซนติเมตร ส่วนที่กั้นยาวประมาณแปดเซนติเมตร พอลองเทียบกับปากแผลดูแล้ว ส่วนกั้นแฉกเข้ากับรอยแผลได้พอดี เรื่องที่ว่าใช้แฉกเป็นอาวุธจึงไม่น่าจะผิดพลาด

“จำนวนครั้งที่ตี หนึ่งครั้ง”

พวกเจ้าหน้าที่สืบสวนซึ่งกำลังจับบันทึกอยู่ พยักหน้าหงิกหงักให้กับคำพูดของผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพราะถ้าตีตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป ก็มีโอกาสที่จะกลายเป็นการป้องกันตัวเกินกว่าเหตุ

ชายคนนั้นสวมเสื้อแจ็คเก็ตเอวรูดสีเทาเข้ม กางเกงขายาวสีด้า

รองเท้าหนังสีน้ำตาล ส้นรองเท้าเสริมยางยืดหยุ่น เมื่อคันคูสมบัติตัดตัว ก็พบว่าในกระเป๋าซ้ายของกางเกงสแล็คมีผ้าเช็ดหน้าลายสก๊อต ในกระเป๋ามีเศษกระดาษ แต่ไม่พบสิ่งที่จะยืนยันตัวตนได้

ต่อไปเป็นเส้นทางที่ชายคนนั้นบุกรุกเข้ามา หน้าต่างสำนักงานบานหนึ่งเปิดค้างอยู่ ที่วางระบายน้ำตรงกรอบหน้าต่าง มีดินติดอยู่ ณ ขณะนี้ยังไม่ทราบแน่ชัดว่า เขาเปิดหน้าต่างได้อย่างไร

นอกจากนี้ ได้หน้าต่างก็เป็นดินนิ่มๆ และพบรอยเท้าหลายรอย ตรงบริเวณนั้น ซึ่งรอยเท้าตรงกับส้นรองเท้าสีน้ำตาลที่ชายคนนั้นสวมอยู่ จึงสันนิษฐานได้ว่าชายคนนั้นน่าจะอ้อมจากประตูทางเข้าเดินเลียบข้างอาคาร ไปจนถึงด้านข้างของสำนักงาน

ไม่ทราบแน่ชัดถึงพฤติกรรมหลังจากเข้าไปในห้องแล้ว ลิ่นชักโต๊ะหรือตู้เอกสาร ไม่มีร่องรอยการถูกรื้อค้น

หลังจากเหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนเข้าใจสถานการณ์แล้ว จึงเรียกตัวไซโต้ ฮารุโกะที่ให้ออกอยู่อีกห้องมา เพื่อจะถามเหตุการณ์ตอนที่มาชายคนนี้อีกครั้ง

พอเห็นฮารุโกะที่ถูกพาเข้ามาในห้อง คงจะก็คิดว่าช่างเป็นผู้หญิงที่สวยจริงๆ เจ้าหน้าที่สืบสวนทุกคนที่อยู่ในที่นั้นคงจะเห็นเหมือนกันอย่างแน่นอน ผิวพรรณผุดผ่องราวกับกระเบื้องเคลือบ คิ้วโดดเด่นรับกับดวงตาเรียวยาว ยามกะพริบตา แพนตาหนาสั้นระริก คงเพราะวันนี้หนาวหรือตึงเครียด สีหน้าจึงได้ขีดขาวราวกับป่วยไข้ ริมฝีปากที่เฝ้มเป็นเส้นตรงก็ขีดจางตัดกับเส้นผมสีดำยาวเลยบ่า คงจะอดนึกถึงภาพวาดฟูกันจินไม่ได้

“กรุณาเล่าให้ฟังอีกครั้งด้วยนะครับ” เจ้าหน้าที่สืบสวนประจำสถานีตำรวจที่พาเธอมาเอ่ยขึ้น

ฮารุโกะยกผ้าเช็ดหน้าที่ถืออยู่ในมือขึ้นแตะริมฝีปาก หลับตาลง สูดหายใจเข้าช้าๆ

“คืนนั้นฉันกับอาจารย์ชิชิโกะ และอาจารย์คาคิจิจะไปที่ร้านกาแฟที่

อิเคะบุคุโระด้วยกัน เพื่อพบกับผู้จัดของโรงละครจูโอ แล้วตอนก่อนสี่ทุ่มฉันก็โดนสั่งให้กลับมาก่อนคนเดียว”

“เพราะอะไรล่ะ” โอตะถาม

“พอดีมีเอกสารที่จะต้องรวบรวมให้เสร็จก่อนพรุ่งนี้ ก็เลยให้ฉันขอตัวกลับมาก่อนเพื่อเตรียมให้เสร็จ”

“แล้วเอกสารที่ว่ามันอะไรหรือ”

“สมาชิกในคณะเรามีบางคนที่เป็นเด็กม.ปลาย ในกรณีที่พวกเขาเด็กๆ พวกนี้ไปแสดงต่างจังหวัด เด็กจะต้องหยุดเรียน แต่ถ้าทางเราทำเอกสารขอให้เป็นการทัศนศึกษาออกสถานที่ ทางโรงเรียนจะไม่ถือว่าเด็กขาดเรียนค่ะ ก็เลยจำเป็นต้องเตรียมเอกสารนี้ให้เสร็จทันภายในวันพรุ่งนี้”

น้ำเสียงนุ่มนวลรีนุหุ ฟังดูเป็นผู้ใหญ่ ให้เหตุผลกระจ่างชัด ไม่ได้พูดตะกุกตะกัก คางะอดคิดไม่ได้ว่าควบคุมสติได้ดีจริงๆ

“อ้อ แล้วยังไงต่อ” รองสารวัตรโคบายาชิ ที่เป็นหัวหน้าชุดสืบสวนเร่งเร้าให้พูดต่อ โคบายาชิเป็นสุภาพบุรุษผมขาวมาดดี

“จากนั้นฉันขึ้นรถไฟกลับมาทันที ตอนที่มาถึงน่าจะราวสี่ทุ่มสิบห้าหรือยี่สิบ ไซกุญแจประตูเข้ามาข้างใน กุญแจนั้นอาจารย์ทาเคยามานางิฝากให้มานะค่ะ”

ทันทีที่เปิดไฟในสำนักงาน ก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ ฮารุโกะเล่า ลักษณะการวางของโต๊ะเก้าอี้ผิดแปลกไปจากที่เคย

เธอเดินต่อไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ

ตอนที่ไปถึงริมหน้าต่าง ลู่ๆ ชายคนนั้นไถลออกมาจากด้านหลังโต๊ะ เธอตกใจจนร้องไม่ออก ชายคนนั้นคว้ากรรไกรที่อยู่บนโต๊ะ หันปลายแหลมมาหาฮารุโกะพลางกระโจนเข้าใส่

“ฉันหลบไปได้อย่างหวุดหวิด พอคว้าแจกันที่อยู่ข้างๆ ได้ ก็ฟาดไปอย่างลืมตัวค่ะ”

“รู้สึกไหมว่าโดนหรือเปล่า” โคบายาชิถาม

เธอสายหน้าซ้ำๆ

“จำไม่ได้หรอกค่ะ พอลืมตาดูอีกที ผู้ชายคนนั้นก็ล้มลงไปนอนแล้ว
ฉันทิ้งขวด ก็เลยชะงักดู เห็นว่าหัวแตก...หลังจากนั้นก็จำอะไรไม่ได้เลย
คงจะเป็นลมไปทุกอย่างนั่นแหละค่ะ”

เธอบิดผ้าเช็ดหน้าในมือแน่น หลับตาลงอีกครั้ง

“แล้วกรรไกรที่ผู้ชายคนนั้นคว่ำขึ้นมา มันอยู่ตรงไหนล่ะ” โอตะถาม

“วางอยู่บนโต๊ะที่เขาแอบซ่อนอยู่นั่นแหละค่ะ”

“แล้วแจกันที่เธอคว่ำขึ้นมาล่ะ”

“บนนี่ค่ะ”

เธอขึ้นไปบนตู้เอกสาร

หลังจากนั้น เหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนทดลองทำตามคำให้การ
ของเธอ และไม่พบจุดที่ผิดปกติใดๆ ตำแหน่งที่แจกันวางอยู่ ก็เหมาะที่จะ
คว่ำได้เวลาฉุกเฉินๆ

“เป็นแค่การโจรกรรมธรรมดาๆ หรือเปล่าครับ”

พอเธอออกจากห้องไปแล้ว ตำรวจสายสืบที่อายุแก่กว่าคางะ
นิดหน่อยเอ่ยถาม

“อ้อ ไม่น่าจะใช่นะ”

โอตะคัดค้าน “ไม่น่าจะเป็นการแอบเข้ามาในสำนักงานคณะบัลเลต์
เพราะหวังเงินทอง อีกอย่าง ชุดของเจ้าหมอนั้น ถึงจะแต่งตัวลวกๆ แต่ก็
ไม่ใช่ของราคาถูก ไม่น่าจะขจัดจนถึงขนาดหวังเงินแค่นี้หน่อย”

“ถ้าจั้น แอบเข้ามาเพื่ออะไรกันนะ” หัวหน้าชุดสืบสวนเอ่ยถาม

“นั่นนะสิ” โอตะเอียงคอกอย่างสนเท่ห์ “ทำไม่กันนะ”

“เอาเป็นว่าคงต้องพิสูจน์ให้ได้ก่อนว่าเจ้าหมอนั้นเป็นใคร พงษ์นี้เข้า
ก็เริ่มสอบถามคนรอบข้างอย่างจริงจังแล้วกัน”

โคบายาชิสรุปให้

หลังจากนั้น คางะกับไอตะไปสอบปากคำผู้เกี่ยวข้องที่อยู่อีกห้อง
สิ่งที่น่าสนใจสำหรับคางะคือผู้หญิงที่ชื่ออาซาโอะ มิโอะ เธอเป็นเพื่อน
สนิทกับไซโต้ ฮารุกะ แม้จะไม่ใช่คนสวยอย่างฮารุกะ แต่หน้าตาก็น่ารัก
ดี ถึงจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่ยังคงเด็กกว่าอายุอ่อนกว่าฮารุกะ
สองสามปี คงจะกลัวถูกซักถามเรื่องความผิดของเพื่อนสนิท จึงส่งสายตา
วิงวอนมาให้พวกคางะ

เมื่อราวสามเดือนก่อน คางะไปดูบัลเลต์กับผู้หญิงที่หัวหน้าแนะนำ
ให้ไปดูตัว เป็นบัลเลต์เรื่อง ‘สวอน เลค’⁵ ของคณะบัลเลต์ทาเคยามานางิ องค์กร
ที่หนึ่งได้ความแปลกตาและสีสันอันงดงามช่วย คางะก็เลยดูอย่างสนอก
สนใจ แต่พอเข้าองค์กรที่สอง มีแต่โทนสีออกน้ำเงิน แถมบรรเลงแต่ทำนอง
เพลงเศร้าๆ คลอไปตลอด ก็เลยเผลอหลับไป ในช่วงพักระหว่างองค์กร
สาวคู่ดูตัวก็ออกอาการอารมณ์เสีย เดว่าตัวเองคงจะสับหنگไปแบบทุเรศ
ทुरังน่าดู ก็เลยได้แต่แอบยิ้มแห้งๆ อยู่ในใจ คิดว่าถ้าโดนอีกฝ่ายปฏิเสธ
เสียตอนนี้ก็สมควรแล้ว เพราะเขาก็ไม่ได้อยากจะสานสัมพันธ์ตั้งแต่แรก

พอเข้าองค์กรที่สาม นึกว่าจะง่วงนอนอีก แต่บรรยากาศบนเวทีกลับ
เปลี่ยนไปอีกครั้ง ก่อนหน้านีมีแต่หงส์ขาวที่แต่งตัวในชุดขาวพากันเต้นรำ
แต่ตอนนี้มีนักเต้นสาวสวมชุดดำปรากฏตัวขึ้น ถ้าดูจากเรื่องราว น่าจะ
เป็นตัวร้ายที่มาแย่งชิงหัวใจของเจ้าชายซึ่งเป็นคนรักของหงส์ขาว หงส์ดำ
ที่เป็นตัวร้าย เต้นรำกับเจ้าชายไปทั่วเวที จนดูเหมือนเวทีจะแคบไปถนัดตา
ระหว่างนั้น จะมีตอนที่หมุนตัวต่อเนื่องกันนับสิกรอบ ซึ่งดูเหมือนจะเป็น

⁵ Swan Lake : ละครบัลเลต์ที่แต่งโดยไซคอฟสกี มี 2 องค์กร 4 ฉาก เนื้อเรื่องนำมาจากนิทาน
พื้นบ้านรัสเซีย-เยอรมัน กล่าวถึงเจ้าหญิงโอเด็ตต์ที่ถูกพอมดพอน หรือบาร์ดสาปให้กลายเป็น
หงส์ขาวในตอนกลางวัน และเป็นสาวงามในตอนกลางคืน เธอได้ตกหลุมรักเจ้าชาย
ซิกฟรีดที่มาล่าหงส์ เจ้าชายก็ตั้งใจจะสารภาพรักกับเธอ ซึ่งจะทำให้เธอหลุดพ้นจากคำสาป
แต่ถูกพอมดพอนให้สารภาพผิดกับเจ้าหญิงโอเดิล หงส์ดำ บุตรสาวของพอมด ทำให้
เจ้าหญิงโอเด็ตต์ต้องกลายเป็นหงส์ตลอดไป เจ้าชายต่อสู้กับพอน หรือบาร์ด สุดท้ายทั้งเจ้าชาย
และเจ้าหญิงโอเด็ตต์สิ้นชีวิต และวิญญาณของพวกเขาไปสู่สวรรค์

จุดขายจุดหนึ่ง เรียกเสียงปรบมือจากผู้ชมดั่งกึกก้อง คางะเองก็ประทับใจ
ว่าฝีมือฉกาจฉกรรจ์ พลอยตบมือตาม มองตาไม่กะพริบ

ได้ยินมาว่าพริมาของคณะบัลเลต์ทาคายานางิคือทาคายานางิ อาคิโกะ
ผู้แสดงเป็นหงส์ขาว แต่คางะกลับติดใจกับนักเต้นที่เป็นหงส์ดำ ซึ่งมี
บางสิ่งที่ทำให้จิตใจของเขาหวนไหว

เธอคืออาซาโอะ มิโอะ

อยากจะเป็นกำลังใจให้กับเธอ

“ตั้งแต่พรุ้งนี้สินะ”

คางะรำพึงพลางคลายเนคไท

3

คืนนั้นมิโอะหลับไม่ลง พอดูหน้าตัวเองในกระจกในตอนเช้า ผิวก็
แห้งกร้าน ตาแดงกำ ริมฝีปากซีดเซียว ดูแก่ขึ้นร่วมสิบปี

แต่ฮารุโกะคงจะผ่านคำคืนที่ย่ำแย่ยิ่งกว่ามิโอะเสียจนเทียบไม่ติด
ถูกตำรวจควบคุมตัว ไม่รู้จะไปหลับนอนที่ไหน แต่ได้ยินคำว่าห้องซัง ก็
นึกถึงสถานที่มืดมืด เย็นยะเยือก เหมือนอับไปด้วยฝุ่นแล้ว

มิโอะกับฮารุโกะเช่าห้องขนาด 2LDK^๖ อยู่ด้วยกัน พอออกจากห้อง
ของตัวเอง เธอชะโงกไปดูห้องของฮารุโกะ เตียงที่จัดไว้เรียบร้อยยังอยู่ใน
สภาพเดิมเหมือนเมื่อวาน

ฉันรับมือไม่ไหวหรอก มิโอะหันไปพึมพำกับเตียงของฮารุโกะ

แน่นอนว่าไม่หิวเลยสักนิด จึงดื่มน้ำส้มไปแค่แก้วเดียวแล้วก็เริ่ม

^๖ 2 LDK : รูปแบบห้องเช่าของญี่ปุ่น ห้องขนาด 2 LDK จะมี 1 ห้องนั่งเล่น 1 ห้องน้ำและ 1
ห้องครัว และห้องนอนแบบตะวันตก 2 ห้องด้วยกัน

แต่งตัว อ่านหนังสือพิมพ์กรอบเช้าแล้ว แต่คดีเมื่อนานยังไม่เป็นข่าว พอเปิดโทรทัศน์ดู ก็มีข่าวการเมืองยืดเยื้อ หลังจากนั้นก็มีข่าวเกี่ยวกับคดีแค่สั้นๆ ว่า “หลังจากนี้ สถานีตำรวจซาคุจิจะดำเนินการตรวจสอบข้อมูลส่วนตัวโดยละเอียดของชายผู้ตายต่อไป”

มิโอะปิดโทรทัศน์ สายหน้า ไม่เป็นไรหรอก ฮารุโกะไม่มีทางจะถูกสั่งฟ้องอยู่แล้ว ก็ตำรวจสายลับที่ชื่อคางะยังบอกเลยว่าถ้าเป็นไปตามปกติแล้ว ก็ไม่เป็นไร

ถ้าเป็นไปตามปกติแต่คำพูดนี้ยังค้างคาใจมิโอะอยู่

แต่งตัวเสร็จ ขณะที่กำลังจะออกจากห้อง เสียงกริ่งประตูก็ดังขึ้น พอส่องตาแมวประตู ก็เห็นโตะกับคางะยืนคู่กันอยู่ มิโอะเปิดประตูให้ ตำรวจสายลับทั้งสองนายบอกว่าอยากจะขอดูห้องของฮารุโกะหน่อย จะปฏิเสธก็ไม่ได้ มิโอะก็เลยให้ทั้งสองคนเข้ามาในห้อง พอถามดูว่าตัวเองควรจะทำอย่างไร

“ช่วยอยู่ที่นี้ด้วยจะได้ไหมครับ พอดีมีเรื่องที่ยอยากจะถามด้วย”

โตะะบอก

พอเข้าไปในห้องของฮารุโกะ ตำรวจทั้งสองนายตรวจดูลิ้นชักตู้และลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้งอย่างละเอียดยิบ ดูเหมือนพวกเขาจะใส่ใจกับทุกรูปถ่ายตอนเฉลอเป็นพิเศษ

“คุณตำรวจสงสัยว่าผู้ชายคนนั้นอาจจะรู้จักกับฮารุโกะจันหรือคะ”

มิโอะยืนอยู่ที่ประตู ถามพลางก็มองนายตำรวจทั้งคู่

“การตั้งข้อสงสัยในความน่าจะเป็นทุกๆ อย่างคืองานของเราครับ”

โตะะตอบ

“ฉันจะบอกว่าฮารุโกะเจตนาฆ่าคนคนนั้นหรือคะ...”

ขณะที่มิโอะพูดคำนี้ออกไป คางะที่นั่งยองๆ เปิดอัลบั้มดูอยู่ที่ลุกขึ้นยืน

“มีบันทึกที่อยู่หรือเปล่าครับ”

“ถ้าหมายถึงสมุดที่อยู่ละก็ อยู่ตรงโทรศัพท์นั่นแหละค่ะ”

พอบอกเช่นนั้น เขาก็เหลียวมองไปรอบห้องนั่งเล่น พอหันไปเจอโทรศัพท์ก็เดินอวดๆ ไปหา แล้วหยิบสมุดที่อยู่ซึ่งวางอยู่ข้างๆ ขึ้นมา พลิกหน้าดูอย่างฉับไว

“ขอยืมได้นี้นะคะ ครั้นแล้วจะคืนให้ภายในวันนี้”

“ของแบบนี้ถึงจะตรวจดูไป ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับคนคนนั้นหรอกค่ะ ก็บอกแล้วไม่ใช่หรือคะว่าฉันไม่รู้รู้จักเขา และถ้าฉันไม่รู้รู้จัก ฮารุกะเองก็ไม่น่าจะรู้จักเหมือนกัน”

มิโอะก้าวเข้าไปหาคางะ เหยยหน้ามองเขา น้ำตาแห่งความคับแค้นเอ่อคลอแทบจะไหลทะลักล้น จ้องเขม็งดวงตาคู่นั้น

“ผมเองก็เชื่อเช่นนั้นครับ”

คางะเอ่ยเบาๆ “แต่แค่เชื่อเฉยๆ ไม่ได้หรอกนะคะ หากจะพิสูจน์ว่าเป็นการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมาย ต้องตั้งข้อสงสัยต่างๆ เสียก่อน แล้วคลายข้อสงสัยทั้งหมด ได้โปรดเข้าใจด้วยนะคะ”

เขาวางมือลงบนไหล่สองข้างของเธอแล้วพยักหน้าให้

โอดะกับคางะตรวจดูข่าวของของฮารุกะแทบจะละเอียดยิบทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ นิตยสาร วิดีโอเทป หนังสือรุ่นสมัยมัธยมปลาย คู่มือทำอาหาร จดหมาย หรือกระทั่งส.ค.ส. มิโอะให้พวกเขาดูห้องของตัวเองด้วย ในที่สุดพวกเขาก็ยอมรับว่า ในห้องนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับชายผู้ตายแม้แต่ชิ้นเดียว

ในทางกลับกัน สิ่งที่พวกเขาพบคือรูปถ่ายหลายใบกับผู้ชายอีกคน ชายคนนั้นมีทั้งรูปเดี่ยว และรูปที่ถ่ายคู่กับฮารุกะ แม้แต่รูปที่ถ่ายกับเพื่อนๆ ร่วมคณะ ก็มีชายคนนี้อยู่ด้วย

“คนนี่ใครเธอ?” โอดะถาม

“เป็นนักเต้นในคณะบัลเลต์ของเราเองค่ะ”

มิโอะบอกชื่อของนักเต้นคนนั้น

“มีสัมพันธยังงัยกับคุณไซโตได้ครับ”

คางะถามบ้าง แต่มีโอะสายหน้า

“คุณเองไม่ได้ยินอะไรมาบ้างเลยหรือครับ”

“ฮารุโอะไม่เคยพูดถึงเขาเลยคะ ฉันทักแค่นี้ก็เอาตามความคิด
ของตัวเองเท่านั้น”

คางะพยักหน้า หย่อนรูปถ่ายนั้นลงกระเป๋าของพวกตัวเองไปด้วย
กว่าพวกตำรวจสายสืบจะยอมปล่อยตัวเธอ และไปถึงคณะบัลเลต์
ได้ก็เกือบเที่ยง รอบๆ อาคารยังมีพวกตำรวจให้เห็น และแถวๆ ประตูใหญ่
ก็มีพวกขามุงอยู่หลายคน พอมิโอะเข้าไป ก็พากันมองเป็นตาเดียว

สำนักงานยังคงถูกปิดกั้น พอมิโอะเดินผ่านไปชะเง้อดูห้องฝึกซ้อม
ยางิว โคสึเกะก็เดินเข้ามาหา ยกมือทักทายเล็กน้อย มิโอะเองก็โบกมือ
ตอบ เรื่องที่จะมาซ้อมสายไปบ้างนั้น เธอโทร.บอกตั้งแต่ตอนที่พวกนาย
ตำรวจกำลังค้นห้องอยู่แล้ว

เข้าไปเปลี่ยนชุดในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปห้องฝึกซ้อม ขณะ
กำลังยืดเส้นยืดสายอุ่นเครื่องอยู่ ยางิวก็เข้ามาหา เหงื่อเม็ดใหญ่ ฝุดขึ้น
บนหน้าผาก แก้มแดงระเรื่อ แต่สิ่งที่ต่างไปจากเดิมคือสีหน้าตึงเครียด

“เมื่อเข้าไปสน.ซากุจิมา” เขาบอก

“ไปหาตำรวจหรือ”

“กะจะไปเจอฮารุโอะหน่อย บอกกับประชาสัมพันธ์ไปว่าเป็นเพื่อน
จากคณะบัลเลต์”

“แล้วเป็นงัยบ้าง”

“มีตำรวจวางมาดออกมาอึ้งอึ้งนี่สารพัด จนฉันงงไปหมดว่า
อยากจะทำอะไรกันแน่ แต่น่าจะบอกว่าตอนนี้ยังให้เข้าพบไม่ได้”

“งั้นหรือ”

ตอนนี้ตำรวจจับกุมฮารุโอะไว้ในฐานะผู้ต้องหาคดีฆาตกรรม ใน
สถานการณ์แบบนี้ ต่อให้ถือไปถึงสถานีตำรวจ พวกตนคงจะไม่ได้พบ

ฮารุกิอย่างง่าย ๆ

“เหอะ ก็นี่ก็อยู่แล้วล่ะ”

ยาจิวแก้ม้าไฟกหัวแล้วฟันใหม่ก่อนจะถามว่า “เมื่อวานนะ แอ่เลยสิ”

“แอ่เลยละ”

มิโอะตอบไปตามตรง

“ฉันเองก็อยากจะมีมาทันทีเหมือนกัน แต่โดนอาจารย์คาจิจะตั้ง
ว่า ห้ามมาที่นี่เด็ดขาด”

“ฉันว่าไม่มานะดีแล้ว ยังไงก็ไม่ได้พบฮารุกิอยู่ดี”

มิโอะตอบพลางยึดเส้นยึดสาย

“พานจะหงุดหงิดเปล่าๆ ลินะ แล้วเป็นไง เรื่องป้องกันตัวโดยชอบ
ด้วยกฎหมายนะ ตำรวจจะยอมรับหรือเปล่า”

“ก็ไม่รู้ แต่ถ้าไม่ยอมรับ ก็คงแอ่”

ยาจิวเกาหัวทั้งฝ่าไฟก ทูบก้านขวาลงบนฝ่ามือซ้ายอย่างชัดใจ

“น่าโมโหจริงๆ พวกเราทำอะไรไม่ได้เลยหรือยังงี้”

“เมื่อเข้าตำรวจก็มา แล้วก็เอารูปถ่ายคุณไปด้วย”

“ตำรวจ เอารูปถ่ายฉันเนี่ยนะ”

เขายกนิ้วโป้งชี้เข้าหาตัวเอง แล้วพยักหน้าซ้ำๆ “งั้นหรือ ถ้างั้นเดี๋ยวก
ก็คงจะมาหาฉันด้วยละมั้ง ถึงตอนนั้นฉันอาจจะได้ข้อมูลอะไรบ้างก็ได้”

ขณะที่เขากำลังรำพึง ก็ได้ยินเสียงคาจิจะเรียก “ยาจิว ถึงตาเธอ
แล้ว”

คณะบัลเลต์ทาเคยานางิกำลังเตรียมเปิดการแสดงใหญ่ในอีกหนึ่ง
สัปดาห์ให้หลัง โชว์ที่จะแสดงคือเรื่อง ‘เจ้าหญิงนิทรา’ ของไซคอฟสกี ซึ่ง
คณะบัลเลต์ทาเคยานางิเพิ่งจะแสดงเรื่องนี้บนเวทีเป็นครั้งแรก จึงฝึกซ้อม
อย่างหนักติดต่อกันหลายวัน

ละครเรื่องนี้เป็นผลงานของชาร์ล เปรอร์โรต์ แต่งจากนิทานพื้นบ้าน เป็นเรื่องของเจ้าหญิงออโรราที่หมดสติไปด้วยคำสาปของนางฟ้าคาราบอสผู้ชั่วร้าย หลังจากหลับใหลไปร่วมร้อยปีด้วยพลังของนางฟ้าต้นไผ่แลค เธอก็ฟื้นขึ้นมาอีกครั้งด้วยการปลุกของเจ้าชายองค์หนึ่ง มีฉากงดงามอลังการมากมาย ไม่ว่าจะเป็นฉากการเต้นรำของเหล่านางฟ้าที่มาอวยพรงานวันเกิดของเจ้าหญิงออโรรา ฉากเต้นรำของเจ้าหญิงออโรราในวันที่อายุครบสิบหกชันษา และฉากพิธีแต่งงานของเจ้าหญิงออโรรากับเจ้าชายเดซิเร่ โดยเฉพาะในองก์ที่สาม มีตัวละครยอดเยี่ยมของเปอร์โรต์ อาทิ หนูน้อยหมวกแดงกับหมาป่า แมวสวมมงกุฎห่านุท รวมถึงนกสีฟ้าและเจ้าหญิงฟลอรีนจากเทพนิยายของมาดามโดลนอย⁷ มาปรากฏตัวด้วยสุดแสนอลังการมากเลยทีเดียว

มิโอะแสดงเป็นหนึ่งในหกนางฟ้าที่จะเข้าฉากในองก์ที่หนึ่ง และแสดงเป็นเจ้าหญิงฟลอรีนในองก์ที่สาม ในฐานะสมาชิกของคณะบัลเลต์ ก็อยากจะทำให้การแสดงประสบความสำเร็จ และอยากจะทำบทร้องของตัวเองให้สมบทบาทที่สุด เพราะในอีกแง่หนึ่ง การแสดงใหญ่ครั้งนี้อาจจะเป็นทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเธอเลยก็ว่าได้

เหล่านักเต้นต่างเต้นรำไปตามการชี้แนะของคาคิจิตะ ต่อให้เป็นบทของคนอื่น ก็ต้องให้ความใส่ใจ การเต้นของแต่ละคนจะดึงดูดสายตาของทุกคน แม้จะเป็นวันถัดมาหลังจากสมาชิกคนหนึ่งของคุณะถูกจับกุมตัวไปหยกๆ แต่บรรยากาศก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

ขณะนักเต้นกำลังฝึกซ้อมกันในฉากที่เต้นจังหวะวอลซ์ นัยน์ตาเฉียดคมของคาคิจิตะหันไปมองการเต้นของแต่ละคน พร้อมกับวิจารณ์อย่างรุนแรงอยู่เรื่อยๆ

⁷ Madame d'Aulnoy : มารีย์ แคทเธอริน เลอ จูเมล เดอะ บาร์นวิลล์ หรือมาดามโดลนอย นักเขียนสตรีฝรั่งเศสแนวเทพนิยายผู้โด่งดัง และเป็นต้นกำเนิดของคำจำกัดความงานเขียนแนวนี้

ไมริอิ ยาสึโกะอยู่ในกลุ่มที่กำลังเดินร่ำอยู่ในขณะนี้ด้วย คาจิตะ
จ้องมองการเดินของยาสึโกะอยู่เงียบๆ คุรุหนึ่ง แต่ไม่ได้เตือนเธอ เขาเตือน
นักเดินอายุน้อยคนถัดไปเรื่องตำแหน่งเท้า

ไมริอิ ยาสึโกะมีประสบการณ์มากกว่าพวกมิโอะราวสามปี แต่กลับ
ดูเป็นกันเองจนแทบจะไม่รู้สึกเช่นนั้น มีท่าที่ถ่อมตัวกับทุกคน การเดินก็มี
เทคนิคระดับสูงบางอย่างอยู่ และมีหลายๆ สิ่งที่พวกมิโอะควรจะเรียนรู้
เอาไว้ แต่ข้อบกพร่องที่ร้ายแรงของเธอคือ จู่ๆ ก็พลาดอย่างไม่น่าเชื่อ นัก
เดินนั้น มีทั้งนักเดินที่แม้จะเดินได้ดีแค่ไหนในขณะฝึกซ้อม แต่พอถึงเวลา
แสดงจริงกลับแสดงฝีมือออกมาไม่ได้เต็มที่ ทั้งนักเดินที่ไม่ได้โดดเด่นอะไร
ขณะฝึกซ้อม แต่พอแสดงจริงกลับกลายเป็นคนละคน และไมริอิ ยาสึโกะ
ก็จัดอยู่ในประเภทแรก

แต่บางอย่างในตัวเธอก็ถูกผลักดันด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า
ต่อบัลเลต์ ในอดีตแม้เธอจะเป็นคนร่างอวบอืด แต่ปัจจุบันกลับผ่ายผอม
จนแก้มตอบ มีข่าวลือว่ากำลังโหมลดน้ำหนักเพื่อที่จะได้เดินร่ำ แม่เจ้าตัว
จะปฏิเสธก็ตาม

“มิโอะจัง มาด้วยหรือ เมื่อวานต้องขอโทษด้วยนะ”

พอยาสึโกะเดินเสร็จ ก็วิ่งเข้ามาขอโทษมิโอะ

“ทำไมหรือคะ”

“ก็ ฉันมาไม่ได้นี่นา เจอเรื่องอะไรแย่ๆ แบบนั้น กลับต้องปล่อยให้
มิโอะจังรับหน้าอุ้มคนเดียว...ฉันนะกังวลจนแทบจะทนไม่ไหว แต่พวก
อาจารย์สั่งไว้ไม่ให้มา”

“เรื่องนั้นช่างเถอะคะ ฉันเอง ก็ใช้ว่าจะทำอะไรได้มากมาย”

พอมิโอะโบกมือปฏิเสธ

“ฉันหรือ ถ้าเธอพูดแบบนั้น ฉันก็ค่อยโล่งใจหน่อย”

ยาสึโกะขมวดคิ้วอย่างลำบากใจ “แต่ว่าคราวหน้าถ้ามีอะไร ก็ติดต่อ
ไปนะ ฉันจะรีบมาทันทีเลย”

คะ มิโอะตอบ

ยาตีโอะทำท่าเหมือนจะพูดอะไรต่อ แต่พอทอดตามองไปไกล ก็ชงักค้าง มิโอะพลอยหันตามไปด้วย เห็นอาคิโอะกำลังออกมาที่กลางห้อง ผี๊กซ้อม ไม่เพียงแค่อยาตีโอะเท่านั้น แต่สมาชิกคนอื่นๆ ต่างจ้องมองเป็นตาเดียว แน่ใจว่าอาคิโอะรับบทเป็นเจ้าหญิงออโรรา

อาคิโอะตั้งท่าเตรียมพร้อม ชั่วจิตใจเดียวก่อนที่ม้วนเทปจะเล่นทำงานอง มิโอะกลืนน้ำลาย รู้สึกว่าครั้งนี้เธอดูแตกต่างไปจากเดิม รูปร่างหน้าตาที่งดงาม เรือนร่างที่ผิดแผกจากคนญี่ปุ่นเป็นอาวุธสำคัญของอาคิโอะ แต่เธอมีอะไรบางอย่างที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น

เพลงเริ่มบรรเลง มือและเท้าของเธอขยับเคลื่อนไหวอย่างแม่นยำ และงามสง่า ส่งพลังการแสดงอย่างประณีตไปจนถึงปลายนิ้ว การเคลื่อนไหวเปี่ยมพลังดูน่าตื่นตะลึง

ไม่มีทางเอาชนะคนคนนี้ได้ตลอดกาล มิโอะบอกตัวเองทุกวัน จนนับครั้งไม่ถ้วน

มิโอะเคยถามอาคิโอะว่า ชุมพลังการแสดงมาจากไหน แม้ตอนนั้นจะไม่ได้ใช้ถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่อย่างชุมพลังก็ตาม แต่ใจความของคำถามก็ทำนองนั้น

“ก็ไม่มีอะไรนี่”

หลังจากคิดนิดหน่อย อาคิโอะก็ตอบด้วยน้ำเสียงห้วนๆ แบบที่เธอไม่ค่อยจะได้ใช้

“ไม่มีอะไรเลยหรือ”

มิโอะถามย้ำอย่างแปลกใจ

“จะ ไม่มีอะไรเลย ในตัวฉันนะ ไม่มีอะไรที่เป็นแก่นสาร กลวงไปตลอด”

“แต่ฉันประทับใจการเต้นของคุณอาคิโอะเสมอเลยนะคะ”

ขอบใจ เธอบอก แต่สีหน้านั้นไม่มีแววยินดีแม้แต่น้อย

“ดูเหมือนตอนนี้มันจะออกมาดี แต่ต่อไปจะเป็นยังไงก็ยังไม่รู้”

“ทำไมล่ะคะ”

“ถึงได้บอกว่ากลัวงบบ๊อง” เธอพูด “วันหนึ่งอาจจะแสดงอะไรไม่ได้เลยก็ได้ หรือจะเป็นตอนนี้เลยก็ไม่แปลกหรอก ‘ไมล์’”

เธอส่ายหน้า เปรยด้วยน้ำเสียงหดหู่อย่างหนัก “ตอนนี้อาจจะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้วก็ได้ หลายๆ อย่างที่เธอเห็นแล้วเชื่อว่าฉันกำลังแสดงออกอยู่นั่นแหละ จริงๆ แล้วฉันอาจจะแกล้งทำเป็นแสดงออกก็ได้”

หลังจากตีสี่หน้าอมทุกข์ จู๊ อาคิโกะก็ยิ้มให้มิโอะ “คงไม่ได้คาดหวังคำตอบแบบนี้ไว้ละสิ ฉันควรจะคุยเรื่องที่เป็นประโยชน์มากกว่านี้สินะ”

ไม่หรอกค่ะ ได้เรียนรู้มากมาย มิโอะเองก็ยิ้มตอบกลับไป

เรื่องที่อาคิโกะเป็นนักเต้นยอดเยี่ยมระดับโลกนั้น พิสูจน์ได้ด้วยเรื่องราวหลากหลายตอนในชีวิต หนึ่งในนั้นคือเธอเคยได้รับรางวัลจากการร่วมประกวดบัลเลต์ระดับนานาชาติมาแล้ว และนักเต้นระดับโลกหลายต่อหลายคนเคยเลือกเธอให้มาร่วมแสดงด้วย

แต่จุดที่มีโอะเคาระพอาคิโกะที่สุดคือการมีวินัยต่อบัลเลต์ บทฝึกของเธอมีความยาก ใช้เวลานานและมุ่งสู่เป้าหมายที่สูงยิ่งกว่าใคร หากการมีความอุตสาหะมาตลอดถือเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่ง ในข้อนี้ก็นับว่าอาคิโกะเป็นอัจฉริยะได้เลยก็ว่าได้

เพียงแต่อาคิโกะรังเกียจคำว่า ‘เคาระพ’ บอกว่าตัวเองไม่ใช่คนแบบนั้น “แต่คุณอาคิโกะก็มีคุณค่าควรต่อการเคาระพอยู่นะคะ ทั้งเรื่องที่ยอมเสียสละหลายต่อหลายอย่างเพื่อบัลเลต์”

ตอนที่พูดถึงเรื่องนี้ไม่รู้ว่านี่เป็นครั้งที่เท่าไร มิโอะก็เปรยขึ้นมาอย่างไม่ได้จริงจังนัก เพราะเป็นเรื่องที่ตัวเองคิดอยู่เสมอ ก็เลยไม่ได้สรรหาถ้อยคำเป็นพิเศษ

“ทำไม”

ทว่าอาคิโกะกลับตีหน้าเครียดขึ้นมาทันที “ทำไมถึงต้องอ้างเหตุผลอะไรแบบนั้นด้วย”

ตอนนี้มิโอะชักจะสับสน ดูเหมือนตัวเองจะพูดอะไรไม่เข้าท่าออกไปสักอย่าง แต่ไม่รู้ว่าจะพูดผิดตรงไหน

“ก็อย่างที่เธอพูดนะแหละ ฉันเสียสละไปหลายๆ อย่างเลย”

อาคิโกะพูดด้วยน้ำเสียงแห้งผาก “แต่มันมีค่าควรให้เคารพตรงไหน หรือไม่เห็นจะเกี่ยวกับจำนวนสิ่งที่ต้องเสียสละเลยสักหน่อย ถ้าเกิดใครที่มีวินัยแบบเดียวกับฉัน เต็มใจเหมือนกันเปี้ยบ แต่แทบจะไม่ได้เสียสละอะไรเลย เธอจะไม่คิดว่าคนแบบนี้ยิ่งใหญ่มากกว่าหรือไง”

“ไม่ใช่แบบนี้หรอก”

มิโอะพยายามจัดระเบียบความคิดที่สับสน “หมายถึงฉันชื่นชมคุณอาคิโกะที่พร้อมจะเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อบัลเลต์นะคะ”

อาคิโกะมองหน้ามิโอะ ผุ่ดรอยยิ้มเศร้าๆ

“การยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง มันไม่ใช่สิ่งที่ยิ่งใหญ่ขนาดนั้นหรอกนะ แค่อึดใจ โยนทิ้งแล้วก็จบ จากนั้นช่วงตัวเองอยู่กับบัลเลต์เท่านั้นแหละ”

มิโอะก้มหน้านิ่งเงียบ อาคิโกะวางมือลงบนไหล่ของเธอ “แต่ฉันเข้าใจความรู้สึกของเธอนะ ขอบใจ”

เคารพนะคะ มิโอะพูด เธอนี้คือจริง คราวนี้อาคิโกะหัวเราะอย่างร่าเริง

“ไม่ใช่แบบนี้หรอก”

คาจิตะ ยาสึนาอิตบมือ เรียกสติของมิโอะกลับมา อาคิโกะหยุดเต้นรำ เพลงก็หยุดแล้ว

“มันไม่ใช่แบบนี้หรอก จะต้องให้พูดสักกี่ครั้ง”

คาจิตะเริ่มตรวจสอบการเคลื่อนไหวของมือและเท้า นี่คือเส้นทางไร้จุดสิ้นสุด ไม่มีคำว่าแค่นี้ก็ดีแล้ว

4

หลังจากออกจากแมนชั่นที่ไซใต้ ฮารุกะกับอาซาโอะกะ มิโอะพักอยู่ด้วยกัน คางะกับโอดะไปสืบถามบริเวณรอบๆ คณะบัลเลต์ซึ่งเป็นที่เกิดเหตุเพื่อตรวจสอบว่ามีใครพบเห็นชายผู้เสียชีวิตบ้างไหม ขณะเกิดเหตุมีใครเห็นหรือได้ยินอะไรบางอย่างหรือเปล่า

ผลปรากฏว่า พบร้านกาแฟที่ชายผู้นั้นน่าจะเข้าไปนั่งเมื่อตอนเย็นของคืนวาน ร้านนั้นอยู่ห่างจากคณะบัลเลต์ไปราวสี่สิบลเมตร สาวเสิร์ฟจำหน้าตาและเสื้อผ้าของชายคนนั้นได้

“ทรงผมก็สะดุดตา แล้วบุคลิกก็ดูจะแตกต่างจากคนทั่วไปละมั้ง”
สาวเสิร์ฟแต่งหน้าจัด ทั้งที่หน้าตายังดูเด็ก บอกพลางสางหาผมแตกปลาย

“ที่บอกว่าบุคลิกแตกต่างนะ เป็นแบบไหนล่ะ” คางะถาม
“จะว่ายังไงดีนี่ ไม่ถึงกับเนี้ยบ แต่ก็ไม่ได้ตามแฟชั่น เหมือนพวกทำงานฟรีแลนซ์อย่างพวกตากล้อง หรือนักเขียนอิสระอะไรทำนองนั้น”

“แล้วจำได้ไหมว่า ผู้ชายคนนั้นเข้ามาตอนกี่โมง”
โอดะถาม สาวเสิร์ฟหัวเราะหยันๆ
“เรื่องแบบนี้ใครมันจะไปจำได้ รู้แค่ว่าอยู่ตอนเย็น แล้วก็เอ้อระเหยอยู่ในร้านราวหัวโมงนึงเห็นจะได้มั้ง”

“แล้วผู้ชายคนนั้นทำอะไรบ้าง” คางะถามอีก
“อืม ดูเหมือนจะแค้จิบกาแฟแล้วมองออกไปข้างนอกเท่านั้นเอง ไม่แน่ใจเหมือนกัน”

“แล้วนั่งตรงไหนหรือ”
“ตรงโน้น” เธอชี้ไปที่โต๊ะสำหรับสองคนตัวหนึ่งซึ่งตั้งเรียงรายอยู่ริม

หน้าต่าง คางะลองนั่งแล้วพบว่า จากตรงนั้นสามารถเฝ้าสังเกตประตูใหญ่
ของคณะบัลเลต์ทาเคยานางิได้

“หรือว่าจะมาสังเกตการณ์หาโอกาสแอบเข้าไปครับ”

คางะถาม ขณะเดินออกมาจากในร้านด้วยกัน

“ก็มีความเป็นไปได้สูงนะ แต่มันคาใจตรงที่ช่วงเวลาออกจากร้าน
กับเวลาที่แอบเข้าไปมันต่างกันเกินไป ระหว่างนั้น หมอนั้นไปทำอะไร
ที่ไหนกันนะ”

สาวเสิร์ฟจำเวลาที่ชายคนนั้นออกจากร้านไม่ได้แน่ชัด แต่ยืนยันว่า
ตอนที่เขาออกไป ต่อให้ตึกแคไหน ก็ไม่น่าจะเกินหนึ่งท่อม

นายตำรวจทั้งสองไปสืบถามแถวๆ นั้นต่อ แต่ก็ไม่ได้อะไรเป็นชิ้น
เป็นอัน

พอตกค่ำ คางะกับโอดะรอให้การฝึกซ้อมของคณะบัลเลต์จบ
แล้วไปพบกับยาจิว โคลี่เกะที่ห้องรับแขก ยาจิวหน้าตาได้รูป ดูอ่อนเยาว์
ราวกับเป็นเด็กชายรูปงามที่โตเป็นผู้ใหญ่ ชัดกับร่างกายที่มีกล้ามเนื้อมัดๆ
จนคางะอดรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้

พอโอดะถามเรื่องความสัมพันธ์กับฮารุโกะ เขาก็ตอบอย่างฉะฉาน
“ผมชอบเธอครับ คิดว่าเธอก็ไม่ได้รังเกียจผมหรอก”

แทนที่เขาจะหลบตาพวกตำรวจสายสืบ กลับจ้องตาอย่างท้าทาย

“ถ้าใครๆ มองว่าเป็นแฟนกัน เธอเองก็ไม่ได้ขัดข้องอะไรหรือครับ”

พอคางะถาม เขาก็ยกไหล่

“ถ้าใครอยากจะคิดแบบนั้น ผมก็ไม่ได้รังเกียจอะไร แต่ถ้าเธอไม่
เล่นด้วย มันก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้”

“ยังไม่ได้คิดไปถึงขั้นแต่งงานใช่ไหมครับ” คางะถามต่อ

“ยังหรอกครับ การที่นักเต้นจะแต่งงานกัน มีปัญหาอะไรๆ เยอะ
แยะ ทั้งปัญหาเรื่องลูก แล้วจะทำงานพิเศษเลี้ยงปากท้องอย่างตอนนี้ก็
ไม่ได้อีกต่างหาก”

เขาเริ่มเล่าอย่างใสอารมณ์เต็มที่ว่า คนทั่วไปมองว่านักเดินบัลเลต์ เป็นของเล่นของคนรวย ซึ่งมันเป็นเรื่องที่แทบจะไม่มีมูลความจริงเลย

“แต่คุณก็อยากจะแต่งงานใช่ไหมครับ”

โอตะถาม

“ก็สักวันหนึ่งแหละครับ แต่ถ้าเธอไม่ตกลง ก็เลิกพูดไปได้เลย”

จริงด้วย คางะยิ้มเห็นฟันขาว

“เมื่อคืนวานคุณอยู่ที่ไหนครับ”

พอเอ่ยถาม จู่ๆ แววตาของยาจิกก็ดูแข็งกร้าวอีกครั้ง

“ทำไมถามแบบนี้ครับ”

“ก็เพื่อความแน่ใจนะสิครับ เลยต้องรวบรวมข้อมูลต่างๆ เพื่อให้รู้แน่ชัดว่าเมื่อคืนวานเกิดเรื่องอะไรขึ้น”

ยาจิกท่าทางไม่พอใจกับคำพูดของคางะ แต่ก็งมจำเล่าพฤติกรรมของตนเองเมื่อคืนวาน หลังจากมาฝึกซ้อมแล้ว ก็ไปรับประทานอาหารเย็นกับเพื่อน แวะดื่มเครื่องดื่มที่บาร์ใกล้ๆ สถานี แล้วจึงกลับบ้าน ออกจากบาร์ราวสี่ทุ่มครึ่ง กว่าจะกลับถึงบ้านก็ราวๆ ห้าทุ่ม

“เพื่อนที่วานะ ใครหรือครับ”

“คนโนะ ทาเคอิโกะ นักเต้นหมายเลขหนึ่งของเรานะครับ”

คางะจดชื่อนั้นไว้

“ว่าแต่ รู้จักคนที่อยู่ในภาพนี้หรือเปล่าครับ”

โอตะยื่นรูปถ่ายของชายผู้ตายให้ยาจิกดู ยาจิกเบ้าปากเล็กน้อยเพราะรู้สึกสยดสยอง แต่ก็ตอบทันทีว่าไม่เคยเห็น

“ลองนึกดูหน่อยสิครับ ว่าเคยเห็นคนหน้าตาคล้ายๆ แบบนี้หรือเปล่า ไม่ต้องเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับคณะบัลเลต์ก็ได้”

“ไม่มีหรอกครับ ถ้าเป็นคนรู้จักกับผมหรือฮารุโกะละก็ คงไม่แอบเข้ามาโดยพลการ”

หางเสียงออกจะเคื่องๆ

พอออกจากคณะบัลเลต์ พวกคางะก็ย้อนกลับไปที่สถานีตำรวจ ซาคุจิ ทิมสอบสวนคนอื่นรับหน้าที่สอบปากคำสมาชิกคนอื่นๆ ในคณะบัลเลต์ไปแล้ว

ลองแวะไปที่แผนกอาชญากรรมดู ก็ยังพิสูจน์ตัวตนของชายคนนั้นไม่ได้ แม้จะลองเทียบลายนิ้วมือ แต่ก็ไม่ตรงกับใครคนไหนในทะเบียนประวัติอาชญากรรม ในกลุ่มคนหายสาบสูญที่มีคำร้องให้ช่วยติดตามหา ก็ไม่เจอใครที่มีลักษณะใกล้เคียง โทรทัศน์และหนังสือพิมพ์รายงานข่าวคดีนี้พอสมควร แต่ก็ไม่มีใครออกมายอมรับว่าเป็นคนในครอบครัว

“ดูจากเสื้อผ้าของผู้ชายคนนี้แล้ว ไม่น่าจะเป็นขโมยชาจระนะ น่าจะมีความเกี่ยวข้องกับอะไรบางอย่างกับคณะบัลเลต์แน่ๆ”

โคบายาชิ เจ้าของคดียี่สิบห้าด้วยน้ำเสียงแข็งๆ

“วันนี้ได้สอบปากคำไซโต้ ฮารุโกะแล้วหรือยังครับ”

โอะตะดามะ โคบายาชิพยักหน้าพลางเกาหัว

“คำให้การก็ไม่ได้ต่างจากเมื่อวานเลย ไม่ได้ปฏิเสธว่าไม่ได้ฆ่าด้วย คงไม่มีทางได้ข้อมูลใหม่ๆ จากปากผู้หญิงคนนั้นหรอก”

“งั้นก็ต้องวัดกันที่ว่าผู้ชายคนนั้นคือใครสินะครับ”

“ก็ทำนองนั้น”

โคบายาชิลูบคางที่มีเคราอกหรือมแฮร์ม ตราบใดที่ไม่รู้ตัวตนของผู้ตาย คำให้การของฮารุโกะก็จะตัดสินไม่ได้ว่าจริงหรือเท็จ แล้วก็ยังจัดการอะไรกับเธอไม่ได้ แน่แน่นอนว่าจะปล่อยตัวก็ไม่ได้เช่นกัน

คืนนั้นฝ่ายพิสูจน์หลักฐานรายงานเรื่องเบาะแส รูปทรงรองเท้าเข้ากันได้อย่างสมบูรณ์ และรอยเท้าที่ติดอยู่ก็อยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมเมื่อเทียบกับส่วนสูงของชายผู้ตาย ลักษณะการสึกของรองเท้าที่น่าจะเกิดจากการเดินทางเดิน ก็ตรงกับลักษณะรอยเท้าที่ติดอยู่ กล่าวคือในมุมมองทางวิทยาศาสตร์ พิสูจน์ได้แล้วว่ารอยเท้าที่อยู่ใต้หน้าต่างเป็นของชายผู้ตายอย่างไม่มีข้อสงสัย

“ถ้าฉัน เรื่องที่ผู้ชายคนนั้นแอบเข้ามาทางหน้าต่างก็คงเป็นความจริง แต่เพื่ออะไรกันนะ มีอะไรในสำนักงานบัลเลต์ที่น่าขโมยหรือไง”

โคบายาชิบ่นอุบ

ตั้งแต่พรุ่งนี้ แนวทางการสืบสวนจะเบนไปทางเสื้อแจ็คเก็ตและกางเกงที่ชายผู้ตายสวมอยู่แทน วันนี้แยกย้ายกันไปได้ แต่คงจะยังมีงานที่ต้องไปทำ นั่นคือการไปพิสูจน์พยานที่อยู่ของยาวิจิ โคลี่เกะ

ลองรถที่สถานีโอบิสึมิงาคูเอ็น ออกทางประตูทิศใต้ของสถานี แต่ดูแผนที่แล้ว ก็ไม่เจอร้านที่น่าจะใช่ ขณะเดินวนไปมาอยู่นั้น ก็เจอประตูที่ดูเหมือนทางเข้าโกดังอยู่ที่ชั้นใต้ดินของตึกเก่าๆ ซึ่งน่าจะเป็นร้านที่ว่า ที่บ้านประตูกันไฟ มีแค่ภาพวาดแมงมุมเล็กๆ บนท้องของแมงมุมมีตัวหนังสือเล็กๆ เขียนว่า ‘เน็ต บาร์’

เดาว่าคงเป็นที่ที่พวกไม่น่าไว้วางใจมาสูมห่วงอยู่กระมัง แต่พอเปิดประตูเข้าไป ช่างในกลับดูสะอาดเรียบร้อยผิดคาด เคาน์เตอร์สีดำเป็นเงามีโต๊ะอยู่สองตัว มาสเตอร์ไว้หนวดอยู่ในเคาน์เตอร์ กำลังใช้มีดหันอะไรบางอย่าง ลูกค้าสองคนนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่ง เป็นชายหนุ่มท่าทางเหมือนพนักงานบริษัท

คางะนั่งประชันหน้ามาสเตอร์ สั่งเหล้าเบอร์เบินออนเดอะร็อก

พอดูให้ดี ๆ มาสเตอร์ค่อนข้างจะมีอายุแล้ว ถ้าเป็นคนทำงานบริษัท ก็คงถึงวัยใกล้เกษียณ ทั้งหนวดเคราและผมที่หิวเสียไปด้านหลังต่างก็มีหงอกแซมจนเห็นได้ชัด

สิ่งที่เขาหันอยู่คือแตงกวา พอเปรยว่า อยากจะทามาของเนสกินหน่อย ก็หยิบใส่จาน ราคามาของเนสยื่นมาให้

“รู้จักคนที่ชื่อยาวิจิหรือเปล่า”

คางะลองถามพลางใช้ไม้จิ้มฟันจิ้มแตงกวา

“คุณยาวิจิที่เป็นนักเต้นหรือครับ” มาสเตอร์ตอบกลับมา

“ใช่ มาที่นี้บ่อยหรือเปล่า”

“ครับ พวกนักบัลเลต์มาที่นี่กันบ่อยๆ ครับ”

“นักบัลเลต์ พวกคณะบัลเลต์ท่าคายนางิหรือเปล่า”

ใช่ครับ มาสเตอร์ตอบ

จะว่าไปแล้ว ยาจิวก็บอกว่ามาที่ร้านนี้กับเพื่อน

คางะลองถามเรื่องตอนที่พวกเขาไปที่ร้านเมื่อวานดู คำให้การของ มาสเตอร์ไม่มีตรงไหนที่ขัดกับการให้ปากคำของยาจิว พวกนั้นอยู่กันที่ร้าน จนถึงสี่ทุ่มครึ่งจริง

ในชุดสืบสวนเอง ก็มีบางคนที่ตั้งข้อสงสัยว่า ฮารุกะจะปกปิดความ ผิดของผู้ชายหรือเปล่า ถ้าผู้หญิงออกตัวว่าเป็นคนฆ่า จะยื่นกรานเรื่องของการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมายได้ง่ายกว่าผู้ชาย จึงมีความเป็นไปได้ที่คนร้ายกับฮารุกะจะสมคบคิดกันก็เป็นได้

แต่อย่างน้อย ยาจิวไม่มีทางทำแบบนั้นได้ ถ้าเจ้าตัวอยู่ที่นี่จนกระทั่ง สี่ทุ่มครึ่ง จะไปอยู่ในที่เกิดเหตุตอนเกิดคดีไม่ได้

“คุณลูกค้าเป็นตำรวจหรือครับ”

ขณะที่คางะไคร่ครวญอยู่ มาสเตอร์ก็ย้อนถาม ไม่ได้ถามด้วยความ ระแวง แค่ว่าเดาอาชีพเฉยๆ

“ใช่” คางะตอบ “เรื่องคดีเมื่อวานนะแหละ”

แล้วมาสเตอร์ก็พยักหน้า พิมพ์ว่า นึกแล้วเชียว

“แต่ว่า ก็ดีแล้วละครับที่เด็กผู้หญิงคนนั้นไม่ได้บาดเจ็บ แค่ไม่บาดเจ็บ ก็ยังเด่นรำได้อีก”

“แน่ใจหรือ”

“แน่ใจสิครับ เด็กพวกนั้นถนอมร่างกายอย่างดีที่สุด เพราะกลัวว่าตัวเองจะเด่นรำไม่ได้ที่สุด พุดแบบนี้อาจจะฟังดูแปลกๆ แต่ถ้านักเต้นรำ เกิดเด่นไม่ได้ ถึงจะมีชีวิตอยู่ ก็ไม่มีความหมายอะไร”

“หืม เข้าใจละ”

คางะกระดกเบอริ์เป็นลงคอ ถ้าคิดในแง่นี้ การกระทำของใช่ได้

ฮารุกะก็เป็นเรื่องที่น่าใจได้ ถ้าเกิดอีกฝ่ายถือของมีคม คงจะไปกระตุ้นจิตสำนึกป้องกันตัวเองไม่ให้เกิดเจ็บ ก่อนหน้านี้เธอก็เคยประสบอุบัติเหตุรถยนต์จนขาเจ็บมาแล้ว ก็คงจะกลัวการบาดเจ็บมากกว่าคนอื่นเป็นเท่าตัว

แน่นอนว่าเป็นสมมติฐานที่ตั้งอยู่บนเงื่อนไขที่ว่าเธอพูดความจริง พนักงานบริษัทสองคนกลับไปแล้ว ลูกค้าจึงเหลือแต่คางะคนเดียว พอมองไปรอบๆ ร้านอีกครั้ง สายตาก็ไปสะดุดเข้ากับของที่คุ้นเคยซึ่งตั้งอยู่ที่มุมร้าน เกมฟุตบอลตั้งโต๊ะตั้งอยู่บนแท่นไม้ วิธีเล่นคือใช้คันทันบังค้ำที่ยื่นออกมาด้านข้าง บังค้ำตัวนักฟุตบอลบนกระดานให้ยิงบอลเข้าประตูฝ่ายตรงข้ามแบบเดียวกับฟุตบอลจริงๆ

คางะถือแก้วเบอร์เบิ้นเดินเข้าไปใกล้ๆ เกม ลองขยับคันทันบังค้ำดู พอเลื่อนคันทันบังค้ำไปมา ตัวนักฟุตบอลก็เคลื่อนไหวตาม พอหมุนคันทันบังค้ำ ตัวนักฟุตบอลก็หมุนตาม และใช้การหมุนนั้นเตะบอล เครื่องเล่นเกมชิ้นนี้เก่ามากแล้ว แต่คงดูแลรักษาเป็นอย่างดี คันทันบังค้ำจึงไม่มีความผิด แอมนักฟุตบอลของทั้งสองทีมยังมีฝั่งละลิบเลือดคนครบตามจริงด้วย

มีลูกบอลเล็กๆ อยู่ในกระดาน ก็เลยลองผ่านบอลเบาๆ แต่ก็ทำไม่ได้ ไม่คล่องอย่างที่ใจคิด

“เล่นคล่องดีนี่ครับ”

มาสเตอร์พูดยิ้มๆ

“เมื่อก่อนเคยเล่นบ่อยๆ แต่ทำไมไม่ไหวแฮะ นักฟุตบอลฝั่งตรงกันข้ามอยู่เฉยๆ ยังยิงประตูไม่เข้าเลย”

“มันมีเคล็ดลับอยู่นะครับ” มาสเตอร์บอก

ทันใดนั้นประตูทางเข้าเปิดออก มีเสียงชายหญิงหลายคนดังแว่วมา คางะเบนสายตาไปทางนั้น คนที่เข้ามาในร้านคือพวกยางิว โคสึเกะ อาซาโอะกะ มิโอะก็อยู่ในกลุ่มด้วย

ยางิวเป็นคนแรกที่เห็นคางะ ตีหน้าเครียดแล้วจ้องเขม็ง

“อ้อ มีน่าล่ะ” เขาพูด “มาสิบหลักฐานสนับสนุนพยานที่อยู่นี่เอง”

นอกจากยาจิวกับมิโอะแล้ว ยังมีชายหญิงอีกสองคน คาดจะคิดว่า น่าจะเป็นทาคายานางิ อาคิโกะกับคนโนะ ทาเคฮิโกะ อาคิโกะเป็นเจ้าของ นัยน์ตาโตสองชั้น ริมฝีปากได้รูป เครื่องสำอางผสมกับเป็นพริมา บัลเล ริน่า ตรงกันข้ามกับคนโนะที่ดูเหมือนแฝงเล่ห์หรือเอาไว

คนทั้งสองนั่งลงที่โต๊ะซึ่งอยู่ห่างออกไป

“ฝึกซ้อมกันเพิ่งเสร็จหรือครับ” คางะถาม

ไม่มีใครยอมตอบ คนโนะจึงตอบแทนคนอื่น ๆ

“มาทานข้าวกันหลังฝึกเสร็จนะคะครับ”

“งั้นก็เหมือนกับเมื่อวานสินะ”

“ถ้าหมายถึงผมกับยาจิว ก็คงงั้นแหละครับ”

คางะพยักหน้า มองมิโอะกับอาคิโกะสลับกัน

“เมื่อวาน หลังจากฝึกซ้อมแล้ว พวกคุณทำอะไรกันครับ”

“ฉันทัดบับแมนชั่นเลยคะ”

อาคิโกะตอบ มิโอะก็ตอบว่า ฉันทัดเหมือนกัน

“ถ้ามีอะไรยืนยันได้ก็ดีนะคะครับ”

“ยืนยัน...”

อาคิโกะเอียงคอ ยกมือทาบแก้มอย่างกุ่มใจ

“อ้อ ไม่เป็นไรหรอกครับ แค่ลองถามดูนะ”

คางะเบนสายตาลับไปที่เกมฟุตบอลตั้งโต๊ะอีกครั้ง เขาไม่ยาก ทำให้คนที่ตั้งใจจะมาตีเม้เหล่าให้สนุกหน่อยต้องเสียอารมณ์

พอลกลับไปฝึกผ่านบอลตามเดิม ก็มีใครบางคนมายืนที่ฝั่งตรงกันข้ามของเกม พอเหลือบตาขึ้นดู อาซาโอะกะ มิโอะก็กำลังโยกคันบังคับอยู่ตรงนั้น

“บอกมาตามตรงเถอะคะ” เธอเอ่ย “ตำรวจคิดจะปิดคดีเมื่อวานแบบไหนกันคะ จะส่งฮารุโกะเข้าคุกในฐานะคนร้ายคดีฆาตกรรม หรือจะ

ยืนยันว่าเป็นการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วปล่อยให้ฮารุกะออกมาคะ”

คางะชะงักมือ มองตาเธอ มิโอะก้มหน้างุด พ้อหันไปมองที่โต๊ะ ก็พบว่าอีกสามคนท่าทางกำลังรอคำตอบของเขาอยู่เช่นกัน มีแต่บาร์เทนเดอร์ที่กำลังหันอะไรบางอย่างอยู่เฉยๆ

“งานของพวกเรา” คางะพูด “คือการพิสูจน์ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ต่างหากครับ ถ้าทุกอย่างกระจ่างชัดแล้ว ทางอัยการจะส่งข้อสรุปให้ผู้พิพากษาไปตามนั้น”

“ฟังดูก็เป็นเหมือนแค่หลักการ แต่จริงๆ แล้วตั้งข้อสันนิษฐานบางอย่าง แล้วพยายามจะสืบหาหลักฐานมาสนับสนุนอยู่ใช่ไหม”

ยาจิวพูดพลางจ้องหน้าคางะเหม็ง

“แล้วข้อสันนิษฐานที่ว่านะ มันเป็นอย่างไงล่ะครับ”

“จะไปรู้ได้ไง” ยาจิวยกไหล่

“พวกเราไม่รู้อะไรเกี่ยวกับผู้หญิงที่ชื่อไซโต้ ฮารุกะเลยนะครับ สมองว่างเปล่า ถึงได้โดนความจริงเล่นงาน คุณอย่าลืมนะครับว่า การเชื่อของพวกเราก็คู่กับการเชื่อเธอ”

เขาบิดคันบังคับ ตัวนักฟุตบอลศูนย์หน้าหมุนตัวตะอย่างเฉียบคม ส่งบอลลูกจิ๋วพุ่งเข้าประตูฝั่งตรงข้าม

5

กว่าจะรู้ตัวตนของชายผู้ตายก็หลังจากวันเกิดเหตุสามวัน มีผู้หญิงมาแสดงตัวว่าอาจจะเป็นคนรักของตัวเอง

ผู้หญิงคนนั้นชื่อมียาโมโตะ คิโยมิ เป็นพนักงานฟรีแลนซ์ อาศัยอยู่

นายตำรวจคาบะกับรุ่นพี่ ต้องเข้าไปร่วมสืบสวน
ในคดีที่นักเต้นรำสาวในคณะบัลเลต์ทาคายานางิ

เธอพลังมือฆ่าชายปริศนาที่เลือดล่อเข้าไปในสถานฝึก
ด้วยจุดประสงค์ที่ไม่ชัดเจน ซึ่งเป็นการป้องกันตัวโดยชอบ
แต่คดีที่น่าจะปิดได้ง่ายๆ กลับยืดเยื้อ
ตามด้วยการฆาตกรรมซ้ำซ้อน แฝงปริศนายากจะเข้าใจ

ในคณะบัลเลต์เต็มไปด้วยเหล่าสาวน้อยแสนสวย
ผู้ซุกซ่อนความลับไว้ รวากับแก๊งหลากหลายอายุนับร้อยปี
แห่งป่านิทราที่ปกป้องปราสาทซึ่งมีเจ้าหญิงต้องคำสาป
หลับไหล รอจุมพิตเจ้าชายปลุกให้ฟื้นคืนจากนิทรา

นิยายสืบสวน คาบะ เคียวอิจิโร คภที่ 2

ISBN 978-616-14-0342-3

9 786161 403423

www.booktime.co.th

270.-

@DaifukuPUB

กดลองอ่าน